

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 373/2018-363

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní o ústavných sťažnostiach sťažovateľov občianskeho združenia [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Korytár, s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Ing. Pavol Korytár, a obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou CURAE, s. r. o., Horná 23, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Debnár, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd opatrením sp. zn. N 610/2016, NZ 35789/2016 a NCRI 36722/2016 – osvedčenie o splnení požiadaviek pre cezhraničné zlúčenie pri slovenskej zúčastnenej spoločnosti pred zápisom cezhraničného zlúčenia do obchodného registra vyhotovené Notárskym úradom [REDACTED], [REDACTED], a opatrením Okresného súdu Žilina, ktorým bola spoločnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vymazaná z obchodného registra; v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa občianskeho združenia [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Korytár, s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, IČO 50 440 721, v mene ktorej koná advokát Mgr. Ing. Pavol

Korytár, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 o vylúčení verejnosti, porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 a v konaní o ústavných sťažnostiach sťažovateľiek obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou CURAE, s. r. o., Horná 23, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Debnár, a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Korytár, s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Ing. Pavol Korytár, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8 Cb 93/2016 z 27. novembra 2017 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavným sťažnostiam občianskeho združenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavným sťažnostiam obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] **n e v y h o v u j e .**
3. Ústavnej sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2016 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa občianskeho združenia [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ“), a toho istého dňa aj ústavná sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľka I“; spolu aj „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) opatrením sp. zn. N 610/2016, NZ 35789/2016 a NCRI 36722/2016 – osvedčenie o splnení požiadaviek pre cezhraničné zlúčenie pri slovenskej zúčastnenej spoločnosti pred zápisom cezhraničného zlúčenia do obchodného registra vyhotovené Notárskym úradom [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „notársky zápis“), a opatrením Okresného súdu Žilina, ktorým bola spoločnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“), vymazaná z obchodného registra (ďalej len „opatrenie o výmaze spoločnosti“). Uznesením ústavného súdu sp. zn. PLs. ÚS 4/2017 z 18. januára 2017 boli ústavné sťažnosti sťažovateľa (Rvp 15081/2016) a sťažovateľky I (Rvp 15083/2016) spojené na spoločné konanie.

2. Dňa 1. februára 2018 bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky I a sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDACTED] [ďalej aj „sťažovateľka II“, spolu aj „sťažovateľky“ (vedená pod sp. zn. Rvp 252/2018)], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8 Cb 93/2016 z 27. novembra 2017, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka

o zastavení konania v spore o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia [REDACTED], o schválení cezhraničného zlúčenia a neplatnosti cezhraničného zlúčenia, pre nezaplatenie súdneho poplatku.

3. Dňa 7. marca 2018 bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (vedená pod sp. zn. Rvp 498/2018) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 26 a čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 o vylúčení verejnosti z pojednávania (ďalej len „uznesenie o vylúčení verejnosti z pojednávania“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania (ďalej len „uznesenie o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania“) a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Uznesením sp. zn. II. ÚS 309/2018 z 20. júna 2018 boli ústavné sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 15081/2016, Rvp 252/2018 a Rvp 498/2018 spojené na spoločné konanie, ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 15081/2016.

I.1 K veciam pôvodne vedeným pod sp. zn. Rvp 15081/2016 a Rvp 15083/2016

4. Sťažovatelia v úvode ústavných sťažností poukazujú na skutkové okolnosti týkajúce sa obdobia privatizácie, ktoré predchádzali prebiehajúcim súdnym sporom. Poukazujú na to, že 20. septembra 1996 bola uzatvorená zmluva o odplatnom prevode akcií č. 1605/1996 (ďalej len „zmluva o prevode akcií“) medzi Fondom národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „FNM“) na strane predávajúceho a rovnako-mennou obchodnou spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED] (obe spoločnosti budú bez rozdielu označované ako „[REDACTED]“), na strane kupujúceho. Predmetom zmluvy o prevode akcií bol odplatný prevod 3 105 450 ks akcií emitenta [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „SCP“), v menovitej hodnote jednej akcie 1 000 Sk vo vlastníctve FNM v prospech

██████████ V zmysle čl. VII bod b) zmluvy o prevode akcií si zmluvné strany dohodli, že kupujúci sa zaväzuje „... do šiestich mesiacov od nadobudnutia účinnosti zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou presadiť vydanie akcií obchodnej spoločnosti ██████████ so sídlom v ██████████ v rozsahu minimálne 15 % jej základného imania tak, aby všetci zamestnanci obchodnej spoločnosti ██████████ mali možnosť tieto akcie nadobudnúť. Zmluvné strany sa dohodli, že za nesplnenie tohto záväzku zaplatí kupujúci predávajúcemu zmluvnú pokutu vo výške 10.000.000,- Sk, a to v lehote stanovenej predávajúcim.“. Sťažovatelia zdôrazňujú, že obchodná spoločnosť ██████████, svoj zmluvný záväzok nesplnila a úmyselne konala tak, aby došlo k zániku záväzkov, a následne aby sa obohatila na úkor práv a právom chránených záujmov zamestnancov. Na tento účel došlo k uzatvoreniu dodatku č. 1 a dodatku č. 2 k zmluve o prevode akcií, predmetom ktorých bola prolongácia povinnosti presadiť vydanie akcií zamestnancom. V dodatku č. 2 sa zmluvné strany navyše dohodli, že zaplatením sumy odstupného vo výške 10 000 000 Sk zo strany ██████████, dôjde k zániku tohto záväzku.

5. Sťažovatelia sa domnievajú, že záväzok ██████████, vydať zamestnanecké akcie SCP nie je len zmluvnou povinnosťou, ale aj zákonnou povinnosťou vyplývajúcou z § 10 ods. 10 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o privatizácii“), podľa ktorého „Fond národného majetku môže uložiť nadobúdateľovi privatizovaného majetku povinnosť zabezpečiť účasť zamestnancov privatizovaného podniku, a to na jeho privatizácii: (a) presadením vydania zamestnaneckých akcií akciovou spoločnosťou založenou Fondom národného majetku Slovenskej republiky minimálne v rozsahu 10% jej základného imania, ak predmetom predaja bude minimálne 51% podiel akcií tejto akciovej spoločnosti, alebo (b) vydaním zamestnaneckých akcií akciovou spoločnosťou, ktorá je nadobúdateľom privatizovaného majetku alebo jeho časti, zamestnancom privatizovaného podniku minimálne v rozsahu 10% jej základného imania, alebo (c) tým, že zamestnancom privatizovaného podniku umožní nadobudnúť minimálne 34% podiel na privatizovanom majetku, a to tak, aby všetci zamestnanci privatizovaného podniku mali možnosť

nadobudnúť účasť na jeho privatizácii.“ (v znení zákona o privatizácii účinnom v dobe prevodu ide o § 10 ods. 7, pozn.).

6. Sťažovatelia ďalej uvádzajú, že Prezídium FNM ako príslušný orgán uznesením č. 21/LIII z 12. septembra 1996 vydalo rozhodnutie č. 574/1996 o priamom predaji 3 105 450 ks akcií SCP v prospech kupujúceho, ktorým bola spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „rozhodnutie o priamom predaji akcií“). Jeho vydaním došlo k rozhodnutiu o privatizácii v súlade so zákonom o privatizácii. S prihliadnutím na § 10 ods. 10 zákona o privatizácii mohlo Prezídium FNM ako príslušný orgán rozhodnúť o zmene podmienok, rozsahu a spôsobu privatizácie formou písomného dodatku do okamihu, resp. pred vydaním rozhodnutia o privatizácii, tzn. do času vydania rozhodnutia o priamom predaji akcií. Po rozhodnutí z 12. septembra 1996 už nie je a ani nebolo možné zmeniť podmienky, rozsah ani spôsob privatizácie.

7. Z uvedeného dôvodu sú podľa sťažovateľov dodatok č. 1 zo 16. decembra 1997, ako aj dodatok č. 2 z 10. mája 2006 s prihliadnutím na § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) absolútne neplatné pre priamy rozpor so zákonom. Uvedenými dodatkami nemohli byť zmenené podmienky privatizácie stanovené Prezidiom FNM v privatizačnom rozhodnutí. Výkonný výbor navyše uzatvoril dodatok č. 2 bez predchádzajúceho schválenia zmeny obsahu zmluvy orgánom na to kompetentným – Prezidiom FNM, čím došlo k porušeniu kompetenčného poriadku FNM, ako aj štatútu FNM. Ide tak o ďalší dôvod, pre ktorý je dodatok č. 2 k zmluve o prevode akcií neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Uvedený dodatok obsahuje nielen zmenu zmluvy o prevode akcií, ale aj zmenu podmienok schválených Prezidiom FNM v privatizačnom rozhodnutí.

8. Z uvedeného podľa názoru sťažovateľov vyplýva, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], sa zaplatením zmluvnej pokuty/odstupného nemohla zbaviť svojej zákonnej povinnosti emitovať akcie SCP a tieto práva previesť na zamestnancov. [REDAKOVANÉ], teda naďalej trvá.

9. Sťažovatelia ďalej uvádzajú, že 1. augusta 2016 bol do zbierky listín uložený návrh zmluvy o cezhraničnom zlúčení spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „zmluva o cezhraničnom zlúčení“), so spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „[REDACTED]“). Dňa 3. augusta 2016 bol v Obchodnom vestníku č. 180B/2007 zverejnený oznam podľa § 69aa ods. 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), o uložení návrhu do Zbierky listín. Dňa 7. septembra 2016 spoločnosť [REDACTED], uložila do Sbírkky listín vedenej Ministerstvom spravodlnosti České republiky spoločný projekt cezhraničnej fúzie pod značkou B 10225/SL46/MSPH.

10. V nadväznosti na to doručil 14. septembra 2016 sťažovateľ Notárskemu úradu [REDACTED], [REDACTED] [ďalej len „notárka (odporca I)“], poverenému na vydanie osvedčenia v zmysle § 69aa ods. 7 Obchodného zákonníka, ako aj spoločnosti [REDACTED], oznámenie, ktorým bola notárka (odporca I) informovaná o viacerých porušeníach a obchádzaniach zákonných ustanovení pri procese cezhraničného zlúčenia spoločnosti [REDACTED], so spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED]. Dňa 16. septembra 2016 bol zverejnený v Obchodníom vestníku projekt fúzie spoločnosti [REDACTED]. Toho istého dňa sťažovateľ zaslal spoločnosti [REDACTED] „Oznámenie o výške pohľadávok“, v ktorom poukazuje na oznámenie nárokov svojich členov voči spoločnosti [REDACTED], a na nesplnené zákonné podmienky pre cezhraničné zlúčenie.

11. Dňa 19. septembra 2016 vydal Okresný súd Bratislava I uznesenie č. k. 33 Cb 71/2016-91, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie, a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, ktorým zakázal [REDACTED], ako majoritnému akcionárovi spoločnosti [REDACTED], vykonávať hlasovacie práva spojené s akciami emitenta – žalovaného na valnom zhromaždení spoločnosti [REDACTED], alebo iným spôsobom vykonávať hlasovacie práva spojené s akciami emitenta – spoločnosti [REDACTED], o schválení návrhu zmluvy o cezhraničnom

zlúčení spoločnosti [REDACTED], a spoločnosti [REDACTED] (ďalej len „neodkladné opatrenie I“).

12. Dňa 4. októbra 2016 sťažovateľ doručil notárke oznámenie o nariadení neodkladného opatrenia I a bolo opätovne poukázané na to, že notárka (odporca 1) nie je oprávnená vydať osvedčenie v zmysle § 69aa ods. 7 v spojení s ods. 5 Obchodného zákonníka, pretože nie sú splnené zákonné podmienky na cezhraničné zlúčenie spoločnosti [REDACTED]

13. Dňa 7. októbra 2016 vydala notárka osvedčenie vo forme ústavnou sťažnosťou napadnutej notárskej zápisnice o splnení zákonných požiadaviek v zmysle § 69aa ods. 7 v spojení s ods. 5 Obchodného zákonníka pred zápisom cezhraničného zlúčenia do obchodného registra. Notárka odmietla predmetnú notársku zápisnicu sťažovateľom vydať.

14. Dňa 10. októbra 2016 bolo Notárskym úradom [REDACTED], [REDACTED], vydané osvedčenie o splnení zákonných podmienok pre cezhraničné zlúčenie spoločnosti [REDACTED], a [REDACTED], v zmysle § 208 zákona č. 125/2008 Sb. o proměnách obchodních společností a družstev v znění pozdějších předpisů.

15. Dňa 25. októbra 2016 sťažovateľka I a sťažovateľka II podali na Okresnom súde Ružomberok žalobu o určenie neplatnosti cezhraničného zlúčenia spoločnosti [REDACTED], a spoločnosti [REDACTED], spolu s určením neplatnosti uznesení valného zhromaždenia spoločnosti [REDACTED], v súvislosti s predmetným cezhraničným zlúčením (konanie vedené pod sp. zn. 8 Cb 93/2016, ktorého sa týka ústavná sťažnosť pôvodne vedená pod sp. zn. Rvp 252/2018, pozn.).

16. Dňa 25. októbra 2016 Okresný súd Bratislava I vydal uznesenie č. k. 26 Cb 71/2016-235, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie proti žalovanému [REDACTED], a to až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

17. Svoju aktívnu legitimáciu k podaniu ústavnej sťažnosti sťažovateľ odvodzuje od skutočnosti, že je občianskym združením v zmysle zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov, ktorého cieľom je podpora spoločného postupu pri uplatňovaní práv priznaných zmluvou o prevode akcií zamestnancom SCP a ktoré združuje bývalých zamestnancov SCP. S väčšinou svojich členov sťažovateľ podľa vlastných slov „uzavrel zmluvy o postúpení pohľadávok z titulu náhrady akejkoľvek škody, najmä však skutočnej škody z porušenia povinnosti vydať a previesť akcie spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] spolu s príslušenstvom, vrátane hodnoty akcií, ušlých dividend, vrátane škody na zhodnotení akcií“.

18. Sťažovateľka I, čo sa týka aktívnej legitimácie, uvádza, že od roku 1996 bola spoločnosť [REDAKOVANÉ] majiteľkou akcií s podielom 66 % na základnom imaní [REDAKOVANÉ]. Dňa 29. septembra 2000 došlo k výmazu sťažovateľky I z obchodného registra. Dňa 8. apríla 2016 vydal Okresný súd Bratislava I uznesenie č. k. 36 CbR 301/2015-77, ktorým nariadil dodatočnú likvidáciu sťažovateľky I a ustanovil likvidátorom spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „uznesenie o nariadení dodatočnej likvidácie“). Sťažovateľka I podala 11. mája 2016 žalobu o určenie majiteľa akcií, alternatívne o náhradu škody, proti akcionárovi spoločnosti [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ], v ktorej spochybňuje právne úkony, na základe ktorých malo údajne dôjsť k prevodom akcií z právneho predchodcu spoločnosti [REDAKOVANÉ], do majetku žalovaného [REDAKOVANÉ]. Podľa sťažovateľky I je sporné, kto je majiteľom akcií s podielom 66 % na základnom imaní spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Toto konanie je vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 26 Cb 71/2016.

19. K prípustnosti ústavných sťažností sťažovateľa poukazujú na čl. 13 dohovoru, podľa ktorého každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom, boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností. Ďalej poukazujú na § 69aa ods. 9 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého „Cezhraničné zlučenie alebo cezhraničné splynutie, ktoré nadobudlo účinnosť v súlade s odsekom 8, nemôže byť vyhlásené za neplatné.“. Ústavné sťažnosti sú tak podľa sťažovateľov prípustné, keďže pravidlo

vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov je založené na predpoklade, že vnútroštátny právny systém poskytuje účinný prostriedok nápravy, ktorý však v danom prípade neexistuje.

20. V posudzovanom prípade došlo podľa sťažovateľov k porušeniu ich práva na súdnu a inú právnu ochranu, pretože po zápise cezhraničného zlúčenia do obchodného registra už nie je možné rozhodnúť o neplatnosti valného zhromaždenia spoločnosti [REDACTED]. Rovnako tak po zápise spoločnosti už nie je možné rozhodnúť o žalobe o určenie neplatnosti cezhraničného zlúčenia a o neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, v dôsledku čoho boli sťažovatelia poškodení na ich majetkových právach. V tejto súvislosti sťažovatelia poukazujú na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Kohlhofer a Minarik proti Českej republike vo veci vyslovenia neplatnosti rozhodnutí o schválení cezhraničného zlúčenia alebo o určenie neplatnosti projektu/zmluvy cezhraničného zlúčenia navrhovateľom (ktorý väčšinou nie je účastníkom registrového konania). Z rozsudku podľa sťažovateľov vyplýva, že *„registrový súd by mal najskôr rozhodnúť o neplatnosti cezhraničného zlúčenia a neplatnosti uznesení valného zhromaždenia, alternatívne o určenie rozporu uznesení valného zhromaždenia a projektu premeny so zákonom a až následne vykonať/neykonať zápis zmien týkajúcich sa cezhraničného zlúčenia do obchodného registra“*. Sťažovatelia opakovane žiadali Okresný súd Žilina (odporca II), aby do času ukončenia sporu o určenie neplatnosti cezhraničného zlúčenia a určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia spoločnosti [REDACTED], vedeného na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 8 Cb 93/2016, nevykonal výmaz spoločnosti [REDACTED], z obchodného registra.

21. Sťažovatelia uvádzajú, že dohľad nad splnením zákonných podmienok potrebných pre cezhraničné zlúčenie vykonáva v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/56/ES o cezhraničných zlúčeníach alebo splynutiach kapitálových spoločností (ďalej len „smernica“) orgán na to určený členským štátom, čo je v prípade Slovenskej republiky aj Českej republiky notár. Notárka (odporca I) ako orgán verejnej moci, ktorý bol na základe zákona poverený vykonávať dohľad nad zákonnosťou pri svojej činnosti, „zlyhal“, pretože napriek tomu, že vedel o nespĺnení požiadaviek, ktoré Obchodný

zákonník a smernica v čl. 4 ods. 1 písm. b) požadujú k cezhraničnému zlúčeniu, vydal osvedčenie o splnení týchto podmienok pre cezhraničné zlúčenie.

22. Sťažovatelia poukazujú na tieto konkrétne porušenia zákonných podmienok pre cezhraničné zlúčenie: 1) porušenie zákonných podmienok sprístupniť informácie (§ 69aa ods. 4 Obchodného zákonníka), 2) nedostatok obsahových náležitostí zmluvy o cezhraničnom zlúčení – absencia údajov o ohodnotení záväzkov a pohľadávok spoločnosti (v dôsledku nesprávne transponovanej smernice), 3) porušenie zákonného práva poskytnúť peňažnú záruku veriteľom s nesplátnými požiadavkami v zmysle § 69aa ods. 5 Obchodného zákonníka, resp. zmluvne zakotviť generálnu dohodu o právomoci slovenských súdov a o rozhodnom práve pre všetky spory, v ktorých si veritelia uplatňujú svoje nároky voči zanikajúcej spoločnosti. Okrem toho sťažovatelia dodávajú, že neodkladným opatrením I bolo [REDAKOVANÉ], ako majoritnému akcionárovi zakázané vykonávať hlasovacie práva, a preto nemožno považovať uznesenia o cezhraničnom zlúčení za platne prijaté. O tomto neodkladnom opatrení (ktoré sa však, ako poukazujú sťažovatelia, nepodarilo s ohľadom na nepreberanie zásielok a zmeny adresy [REDAKOVANÉ], doručiť), bola notárka (odporca I) informovaná oznámením z 18. októbra 2016.

23. Sťažovatelia v petite ústavných sťažností vrátane ich doplnení navrhujú, aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol:

1. Základné práva sťažovateľov na „na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vlastníť majetok vyplývajúce z dodatkového protokol k Dohovoru z roku 1952 v čl. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky opatrením - Osvedčenie o splnení požiadaviek pre cezhraničné zlúčenie pri slovenskej zúčastnenej spoločnosti pred zápisom cezhraničného zlúčenia do obchodného registra vyhotovené Notárskym úradom [REDAKOVANÉ], sp. zn. N 610/1016, NZ 35789/2016 a NCRLs 36722/2016,“ porušené boli.

2. Základné práva sťažovateľov „na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vlastníť majetok vyplývajúce z dodatkového protokolu k Dohovoru z roku 1952 v čl. 1

a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky opatrením Okresného súdu Žilina, Hviezdoslavova ul. 18, Žilina, ohľadom zapísania zmien týkajúcich sa cezhraničného zlúčenia spoločnosti

██████████, ██████████, so sídlom: ██████████
a spoločnosti ██████████ so sídlom ██████████ ██████████,
██████████, ktorým došlo k výmazu spoločnosti ██████████,
██████████, so sídlom: ██████████, “ porušené boli.

„3. Osvedčenie o splnení požiadaviek pre cezhraničné zlúčenie pri slovenskej zúčastnenej spoločnosti pred zápisom cezhraničného zlúčenia do obchodného registra vyhotovené Notárskym úradom ██████████ ██████████, sp. zn. N 610/2016, NZ 35789/2016 a NCRls 36722/2016 sa zrušuje a vracia späť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4; Opatrenie Okresného súdu Žilina, Hviezdoslavova ul. 28, Žilina, ktorým bola spoločnosť ██████████, ██████████, so sídlom: ██████████
██████████ vymazaná z Obchodného registra Okresného súdu Žilina na základe cezhraničného zlúčenia spoločnosti ██████████ ██████████, ██████████, so sídlom: ██████████
██████████ a spoločnosti ██████████ so sídlom ██████████ ██████████, ██████████ sa zrušuje a vracia späť na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

5. Okresný súd Žilina a notárka sú povinní uhradiť sťažovateľom trovy konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet ich právnych zástupcov.

I.2 K veci pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 498/2018

24. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že bývalá zamestnankyňa ██████████ ██████████, ██████████ (ďalej aj ██████████), a občianske združenie ██████████, občianske združenie, ██████████, ██████████ ██████████ (ďalej aj „██████████“ alebo spolu aj „žalobcovia“), sa návrhom na začatie konania doručeným Okresnému súdu Bratislava I 11. mája 2016 domáhali proti 1) ██████████, 2) ██████████ – ██████████, a 3) ██████████, aby Okresný súd Bratislava I uložil povinnosť ██████████, ako akcionárovi žalovanej spoločnosti ██████████, hlasovať za zvýšenie základného imania ██████████

██████████, a spoločnosti ██████████, povinnosť zvýšiť svoje základné imanie, a tiež aby ██████████, ako aj spoločnosti ██████████, uložil povinnosť bezodplatne previesť po jednej akcii spoločnosti ██████████, na každého žalobcu. Zároveň sa žalobcovia domáhali určenia dôvodnosti základu ich nárokov „z titulu náhrady škody spočívajúcej v hodnote akcií a ušlých dividendách“ (konanie vedené pod sp. zn. 33 Cb 71/2016).

25. Žalobcovia žalobou uplatnené nároky odvodzovali od porušenia povinnosti právnym predchodcom spoločnosti ██████████, stanovenej v rozhodnutí o priamom predaji akcií a v nadväznosti na to v zmluve o prevode akcií.

26. ██████████ sa s poukazom na ich písomnú dohodu z 26. septembra 2016, ktorou bola zrušená zmluva o postúpení pohľadávky uzavretej medzi nimi 12. novembra 2014, predmetom ktorej bolo okrem iného postúpenie časti nárokov ██████████ (postupkyne) na ██████████ (postupníka), v dôsledku ktorej sa ██████████ mala opäť stať nositeľkou všetkých žalobou uplatnených hmotnoprávných nárokov, návrhom z 5. októbra 2016 domáhali, aby Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 rozhodol tak, že do konania pripúšťa na miesto ██████████ (žalobcu v 2. rade) vstup ██████████ (žalobkyne v 1. rade).

27. Zároveň ██████████ s poukazom najmä na zmluvu o postúpení pohľadávky uzavretú medzi nimi z 27. septembra 2016, predmetom ktorej bolo medzi inými postúpenie nárokov uplatňovaných žalobou, a to od ██████████ (postupkyne) na sťažovateľa (postupníka), v dôsledku čoho sa sťažovateľ mal stať nositeľom všetkých žalobou uplatnených hmotnoprávných nárokov, sa návrhom z 5. októbra 2016 domáhali, aby Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 rozhodol tak, že pripúšťa do konania na miesto ██████████ (žalobkyne v 1. rade) vstup sťažovateľa.

28. Následne sťažovateľ s poukazom na ďalšie zmluvy o postúpení pohľadávok (v počte 231 kusov) uzatvorených medzi ďalšími už bývalými zamestnancami SCP

(postupcami) a ním (postupníkom), predmetom ktorých bolo postúpenie ich domnelých nárokov vyplývajúcich z porušenia povinnosti právnym predchodcom [REDACTED], vydať zamestnanecké akcie, návrhom z 28. októbra 2016 navrhol, aby Okresný súd Bratislava I rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 o pripustení zmeny (rozšírenia) žaloby.

29. Okresný súd Bratislava I na základe návrhu z 28. októbra 2016 uznesením (vydaným súdnym úradníkom) sp. zn. 33 Cb 71/2016 z 27. februára 2017 rozhodol o pripustení zmeny žaloby.

30. Vzhľadom na skutočnosť, že [REDACTED], ako pôvodný žalovaný v 2. rade 1. novembra 2016, t. j. po doručení žaloby okresnému súdu zanikol cezhraničným zlúčením so spoločnosťou [REDACTED], dôsledkom čoho stratil procesnú subjektivitu, Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 33 Cb 71/2016 z 27. apríla 2017 rozhodol tak, že v konaní (o žalobe) pokračuje s jeho právnym nástupcom, t. j. so spoločnosťou [REDACTED]

31. V konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 sa 14. decembra 2017 uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bola okrem iného uznesením vylúčená verejnosť a uznesením boli zamietnuté návrhy na pripustenie zmeny na strane žalobcu, doručené Okresnému súdu Bratislava I 5. októbra 2016. Následne Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) žalobu v celom rozsahu zamietol.

32. Sťažovateľ v tejto ústavnej sťažnosti namieta porušenie jeho práva na slobodu prejavu a právo na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, keď podľa jeho názoru Okresný súd Bratislava I rozhodol o vylúčení verejnosti v rozpore s § 176 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), čím bolo zároveň poručené aj jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

33. Sťažovateľ namieta porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v príčinnej súvislosti s nesprávnym právnym posúdením zmeny v osobe žalobcu, keď Okresný súd Bratislava I na pojednávaní konanom 14. decembra 2017 zamietol návrhy na pripustenie zmeny na strane žalobcu, a to napriek skutočnosti, že uznesením sp. zn. 33 Cb 71/2016 z 27. februára 2017 rozhodol, na základe jeho návrhu, o pripustení zmeny žaloby.

34. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ vytyka Okresnému súdu Bratislava I, že o žalobe rozhodoval vylúčený sudca, pretože možno mať dôvodné pochybnosti o jeho nezáujatosti, a tiež že Okresný súd Bratislava I konal s neoprávnené ustanoveným štatutárnym orgánom, keď ako orgán oprávnený konať v mene právneho predchodcu sťažovateľa (žalobcu v 2. rade) vystupoval v konaní [REDAKOVANÉ] namiesto [REDAKOVANÉ]

35. Sťažovateľ ďalej v ústavnej sťažnosti podrobne odôvodňuje nesprávnosť napadnutého rozsudku vrátane nevysporiadania sa so „zásadnou predbežnou otázkou nevyhnutnou pre posúdenie nárokov sťažovateľa“, a tiež vytyka nesprávny procesný postup Okresného súdu Bratislava I, s poukázaním na skutočnosť, že nemal k dispozícii „žiadne procesné úkony sporových strán“, keď sa v konaní na základe pripustenia zmeny žaloby rozhodovalo o jeho právach, aj keď nebol sporovou stranou.

36. Sťažovateľ poukazuje na „nekonformný postup“ Okresného súdu Bratislava I v procese dokazovania, keď uvádza: „... Sudca na Pojednávaní zamietol všetky návrhy Sťažovateľa na vykonanie dokazovania – výsluch Žalovaného I, výsluch [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vyžiadanie zoznamu akcionárov spoločnosti [REDAKOVANÉ] z Centrálného depozitáru cenných papierov SR od 1996 do súčasnosti, pripojenia privatizačného spisu, vyžiadanie zápisnice od [REDAKOVANÉ] o ustanovení do funkcie predsedu Žalobcu II, znalecké dokazovanie za účelom vyčíslenia výšky náhrady škody (str. 20 Rozsudku); pričom svoj postup v rozpore s § 220 ods. 2 CSP náležite nezodôvodnil a obmedzil sa len na konštatovanie, že vykonanie uvedených dôkazov nie je hospodárne. Súd tak ústavne nekonformným postupom vydal Rozsudok bez náležitého

dokazovania a porušil ústavné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy SR ako aj ústavné právo Sťažovateľa vlastníť majetok v zmysle čl. 20 Ústavy SR.“

37. Napokon sťažovateľ namieta, že napadnutý rozsudok mu dosiaľ nebol doručený, a to napriek skutočnosti, že Okresný súd Bratislava I rozhodoval aj o jeho hmotnoprávných nárokoch (na základe pripustenej zmeny žalobného petitu, pozn.).

38. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa – [REDAKOVANÉ] na slobodu prejavu a na informácie vyplývajúce z čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o vylúčení verejnosti porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa – [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 princíp právneho štátu Ústavy Slovenskej republiky a právo vlastníť majetok vyplývajúce z dodatkového protokolu k Dohovoru z roku 1952 v čl. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania porušené bolo.

3. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o vylúčení verejnosti sa zrušuje.

4. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o zamietnutí návrhov na pripustenie zmeny strany konania na strane žalobcu sa zrušuje.

5. Základné právo sťažovateľa – [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 princíp právneho štátu Ústavy Slovenskej republiky a právo vlastníť majetok vyplývajúce z dodatkového protokolu k Dohovoru z roku 1952 v čl. 1 a čl. 20 Ústavy Slovenskej

republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o zamietnutí žaloby porušené bolo.

6. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 o zamietnutí žaloby sa zrušuje.

7. Opatrenie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 o nedoručovaní Rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 sa zrušuje a ukladá sa Okresnému súdu Bratislava I doručiť Rozsudok Okresného súdu Bratislava, sp. zn. 33Cb/71/2016 zo dňa 14.12.2017 sťažovateľovi [REDACTED]

[REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED].

8. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť sťažovateľovi - [REDACTED] [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED] trovy konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.

9. Okresný súd Bratislava I je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľovi - [REDACTED]; [REDACTED], [REDACTED] vo výške 50.000,- Eur (slovom: päťdesiat eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

I.3 K veci pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 252/2018

39. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľky sa ako žalobkyne podaním doručeným Okresnému súdu Ružomberok 26. októbra 2016 domáhali proti spoločnosti [REDACTED], aby Okresný súd Ružomberok určil, že 1) všetky uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti [REDACTED], o schválení cezhraničného zlúčenia (ďalej len „uznesenia valného zhromaždenia [REDACTED] o schválení cezhraničného zlúčenia“) so spoločnosťou [REDACTED], sú neplatné a súčasne, aby určil, že 2) cezhraničné zlúčenie [REDACTED], so spoločnosťou [REDACTED], je neplatné.

40. Okresný súd Ružomberok uznesením sp. zn. 8 Cb 93/2016 zo 16. novembra 2016 vyzval sťažovateľky, aby svoje podanie pod hrozbou jeho odmietnutia v lehote do 15 dní

doplnili, t. j. aby presne špecifikovali uznesenia valného zhromaždenia [REDACTED], o schválení cezhraničného zlúčenia, určenia neplatnosti ktorých sa domáhajú, a pripojili dôkazy, na ktoré sa odvolávajú.

41. Pretože sťažovateľky svoje podanie v stanovenej lehote nedoplnili, Okresný súd Ružomberok uznesením sp. zn. 8 Cb 93/2016 z 20. decembra 2016 podanie v časti, v ktorej sa domáhali určenia neplatnosti všetkých uznesení valného zhromaždenia [REDACTED], o schválení cezhraničného zlúčenia, odmietol.

42. Na základe riadne a včas podaného odvolania sťažovateľiek proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok o odmietnutí časti podania Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 13 Cob 29/2017 z 1. júna 2017 rozhodol tak, že toto uznesenie okresného súdu o odmietnutí časti podania ako vecne správne potvrdil.

43. Okresný súd Ružomberok však ešte pred tým výzvou z 20. júla 2017 vyzval sťažovateľky na zaplatenie súdneho poplatku z tej časti návrhu, ktorou sa sťažovateľky domáhali, aby Okresný súd Ružomberok určil, že cezhraničné zlúčenie [REDACTED], so spoločnosťou [REDACTED], je neplatné, v sume 99,50 € v lehote do 10 dní odo dňa doručenia tejto výzvy, pričom sťažovateľky zároveň poučil, že ak nebude súdny poplatok v určenej lehote zaplatený, Okresný súd Ružomberok konanie zastaví.

44. [REDACTED], 1. novembra 2016, t. j. po doručení podania Okresnému súdu Ružomberok zanikla cezhraničným zlúčením so spoločnosťou [REDACTED], v dôsledku čoho stratila procesnú subjektivitu, Okresný súd Ružomberok uznesením sp. zn. 8 Cb 93/2016 z 27. septembra 2017 rozhodol tak, že v konaní pokračuje s jej právnou nástupkyňou, t. j. so spoločnosťou [REDACTED]

45. Sťažovateľky súdny poplatok za žalobu zaplatili 22. augusta 2017, t. j. po uplynutí stanovenej 10-dňovej lehoty uznesením Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8 Cb 93/2016 zo 16. októbra 2017 bolo konanie zastavené.

46. Sťažovateľky podali proti uzneseniu o zastavení konania vydanému súdnym úradníkom riadne a včas sťažnosť. Ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením sudcu Okresného súdu Ružomberok bola sťažnosť sťažovateľiek ako nedôvodná zamietnutá.

47. Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti uvádzajú, že uznesením o zastavení konania vydaným súdnym úradníkom bolo zastavené konanie v tom čase už právoplatne skončené, pričom vo veci bolo v zákonnej lehote podané dovolanie (ktoré súd prvého stupňa do doby podania ústavnej sťažnosti nepostúpil dovolaciemu súdu). Podľa sťažovateľiek sa Okresný súd Ružomberok v uznesení o zamietnutí sťažnosti nedostatočne zaoberal právnou argumentáciou sťažovateľiek, v ktorej poukazovali na čl. 2 ods. 2 ústavy. Uzneseniu o zastavení konania vydanému vyšším súdnym úradníkom nemožno podľa sťažovateľiek priznať žiadny právny účinok, pretože žiadne zo zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku neumožňuje súdu uznesením zastaviť konanie, ktoré je už ako také v tom čase právoplatne skončené. Toto uznesenie je preto treba považovať za nulitný úkon, s čím sa ale Okresný súd Ružomberok v uznesení o zamietnutí sťažnosti nijakým spôsobom nevysporiadal. Bez akejkoľvek argumentácie konštatuje, že s argumentáciou sťažovateľiek sa v plnom rozsahu nestotožňuje, čo je prejavom arbitrárnosti konajúceho súdu.

48. Sťažovateľky ďalej poukazujú na to, že v zmysle § 10 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) pre nezaplatenie poplatku súd konanie nezastaví, ak už začal konať vo veci samej. Sťažovateľky sa domnievajú, že Okresný súd Ružomberok už začal konať vo veci samej, v okamihu keď ich vyzval na doplnenie dôkazov a žaloby, tak, aby z nej bolo zrejmé, o aké konkrétne uznesenia valného zhromaždenia žalovaného ide. Následne vydal uznesenie, ktorým došlo k odmietnutiu žaloby, proti ktorému, ako vyplýva z poučenia, boli sťažovateľky oprávnené podať odvolanie. Z uvedeného vyplýva, že súd uskutočňoval také úkony, ktoré bezprostredne smerovali ku skončeniu konania ako takého a možno ich považovať za konanie súdu vo veci samej. V danom prípade nemožno vydať uznesenie o zastavení konania v zmysle § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, keďže je daný jeden z taxatívne vymedzených dôvodov, pre ktorý súd konanie nezastaví. Sťažovateľky poukazujú

na skutočnosť, že s touto argumentáciou sa Okresný súd Ružomberok v uznesení o zamietnutí sťažnosti nevysporiadal. Nedostatočným odôvodnením uznesenia o zamietnutí sťažnosti, ktoré je prejavom arbitrárnosti, došlo podľa názoru sťažovateľiek zo strany Okresného súdu Ružomberok k porušeniu ich práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru.

49. Vzhľadom na uvedené sťažovateľky navrhujú, aby ústavný súd vo veci samej nálehom rozhodol:

„Základné práva spoločnosti [REDAKOVANÉ]: [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zápis: v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č.: [REDAKOVANÉ] konajúc likvidátorom: [REDAKOVANÉ], sídlo: [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zápis v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sr, vložka č.: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], komplementár, likvidátor a spoločnosti [REDAKOVANÉ], so sídlom: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]
zápis: v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sr, vložka č.: [REDAKOVANÉ]
konateľ: [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Ružomberok, č. k. 8Cb/93/2016-146 zo dňa 27.11.2017, p o r u š e n é b o l o.

Uznesenie Okresného súdu Ružomberok, č. k. 8Cb/93/2016-146 zo dňa 27.11.2017 sa z r u š u j e a vec sa v r a c i a Okresnému súdu Ružomberok na ďalšie konanie.

Okresný súd Ružomberok je p o v i n n ý spis vedený na Okresnom súde Ružomberok, sp. zn. 8Cb/93/2016 v právnej veci určenia neplatnosti cezhraničného zlúčenia spoločnosti [REDAKOVANÉ], so sídlom: [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ]-[REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a neplatnosti uznesení valného zhromaždenia p o s t ú p i ť na konanie a rozhodovanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Krajský súd v Trnave j e p o v i n n ý uhradiť spoločnosti [REDAKOVANÉ], so sídlom: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zápis: v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sa, vložka č.: [REDAKOVANÉ] Konajúc likvidátorom: [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ], sídlo: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zápis v Obchodnom registri

Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sr, vložka č.: [REDACTED], [REDACTED], komplementár, likvidátor a spoločnosti [REDACTED], so sídlom: [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zápis: v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sr, vložka č.: [REDACTED] konateľ: [REDACTED], náhradu trov súdneho konania, k rukám jeho právneho zástupcu v lehote do troch (3) dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

50. Uznesením sp. zn. II. ÚS 373/2018 z 11. júla 2018 ústavný súd prijal ústavné sťažnosti sťažovateľov na ďalšie konanie.

51. Vec bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Lajosovi Mészárosovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Vyjadrenia Okresného súdu Ružomberok, Okresného súdu Žilina, Okresného súdu Bratislava I, notárky, zúčastnených osôb, doplnenia ústavných sťažností, repliky a ďalšie vyjadrenia sťažovateľov

II.1 Vyjadrenia Okresného súdu Ružomberok, Okresného súdu Žilina, Okresného súdu Bratislava I a notárky

52. Okresný súd Ružomberok sa na základe výzvy ústavného súdu zo 14. augusta 2018 vyjadril k ústavným sťažnostiam prípisom sp. zn. Spr. 904/ 2018, ktorý bol doručený ústavnému súdu 3. septembra 2018. V predmetnom vyjadrení predsedníčka Okresného súdu Ružomberok po opise priebehu konania vedeného pod sp. zn. 8 Cb 93/2016 poukázala

na skutočnosť, že sa nie je možné stotožniť s argumentáciou sťažovateľiek o tom, že konanie vedené pod sp. zn. 8 Cb 93/2016 nemalo byť zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. V tejto súvislosti uviedla, že Okresný súd Ružomberok uznesením sp. zn. 8 Cb 93/2016 zo 16. novembra 2016 vyzval sťažovateľky, aby svoje podanie (žalobu) doplnili v lehote 15 dní, keďže žaloba neobsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, požadované v zmysle ustanovenia § 132 CSP v časti 1) žalobného petitu. Zároveň sťažovateľky boli poučené podľa § 129 a nasl. CSP, že ak v súdom stanovenej lehote nedoplnia alebo neopravia neúplné alebo nezrozumiteľné podanie, takéto podanie súd odmietne. Predsedníčka okresného súdu tiež uviedla, že predmetné uznesenie nemožno považovať za konanie vo veci samej, ide len o procesný úkon súdu, ktorého cieľom je odstrániť vady podania (t. j. žaloby). Týmto procesným úkonom nedošlo k začatiu konania vo veci samej. Za začatie konania vo veci samej v zmysle § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch možno považovať pojednávanie vo veci samej a výzvu súdu na prednesenie žaloby na tomto pojednávaní, prípadne vydanie platobného rozkazu, nie však doručenie uznesenia, ktorým súd vyzval sťažovateľky, aby svoje podanie (žalobu) doplnili v lehote 15 dní, keďže žaloba neobsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, požadované v zmysle ustanovenia § 132 CSP v časti prvého žalobného petitu. Z uvedených dôvodov je argumentácia sťažovateľiek právne irelevantná. Predsedníčka Okresného súdu Ružomberok tiež uviedla, že „*neuznávajú*“ ani argumentáciu sťažovateľiek, že uznesením o zastavení konania vydaným súdnym úradníkom bolo zastavené konanie v tom čase už právoplatne skončené, pričom vo veci bolo podané dovolanie, pretože v čase vydania uznesenia vyšším súdnym úradníkom o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku v časti 2) žaloby (druhého žalobného petitu, ktorý ostal predmetom konania), a to o určenie neplatnosti cezhraničného zlúčenia, bolo právoplatne rozhodnuté len o jednom petite žaloby, a to v časti 1) – o určenie neplatnosti uznesení valných zhromaždení, teda nedošlo k právoplatnému skončeniu, resp. rozhodnutiu o všetkých žalobou uplatnených nárokoch. Predsedníčka Okresného súdu Ružomberok zároveň oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní.

53. Predsedníčka Okresného súdu Ružomberok na výzvu ústavného súdu zo 17. decembra 2019 v prípise sp. zn. Spr. 4011/2019 z 15. januára 2020 uviedla, že

v celom rozsahu zotrúva na svojom vyjadrení z 3. septembra 2018 a nad rámec uvedeného doplná svoje vyjadrenie o informáciu, že „... sťažovateľmi napádané uznesenie Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8Cb/93/2016-52 zo dňa 20.12.2016 bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 1.6.2017 sp. zn. 13Cob/29/2017 a nadobudlo právoplatnosť dňa 13.7.2017. Proti rozhodnutiu Krajského súdu v Žiline bolo podané dňa 8.9.2017 sťažovateľmi dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Obdo/29/2018 zo dňa 20.6.2019 odmietnuté.“.

54. Okresný súd Žilina sa na základe výzvy ústavného súdu zo 14. augusta 2018 vyjadril k ústavným sťažnostiam prípisom 1 SprS 232/2018 z 3. septembra 2018, ktorý bol doručený ústavnému súdu 6. septembra 2018. Predseda Okresného súdu Žilina poukázal na skutočnosť, že podstatou cezhraničného zlúčenia po procesnej stránke je to, že príslušný súd, v danom prípade súd v Českej republike, zapísal zlúčenie do príslušného registra a týmto zápisom nastávajú účinky zlúčenia. V tejto súvislosti uviedol: „V dôsledku cezhraničného zlúčenia, o ktorom rozhodne súd v inej krajine. Obchodný register SR vykoná výmaz slovenskej obchodnej spoločnosti len s deklaratórnymi účinkami (vid' aj § 69aa ods. 8 druhá veta Obchodného zákonníka), keďže k zániku slovenskej spoločnosti došlo už rozhodnutím českého súdu. Treba upozorniť na významný rozdiel medzi účinkami zápisu zlúčenia obchodných spoločností (či už vnútroštátneho alebo cezhraničného), kde nástupníckou spoločnosťou je slovenská spoločnosť a účinkami zápisu cezhraničného zlúčenia (kde nástupníckou spoločnosťou je zahraničná spoločnosť). Pri zlúčení obchodných spoločností so slovenskou nástupníckou spoločnosťou, dochádza k zániku právnej subjektivity vymazávanej slovenskej spoločnosti súčasne so zápisom zlúčenia (vid' § 69a ods. 1 písm. c) a 69a ods.2 prvá veta Obchodného zákonníka pri vnútroštátnom zlúčení a § 69aa ods.8 prvá veta Obchodného zákonníka pri cezhraničnom zlúčení), zápis zlúčenia a výmaz zanikajúcej spoločnosti pri zlúčení tak majú konštitutívny účinok. Naopak pri cezhraničnom zlúčení obchodných spoločností, kde je právnym nástupcom zahraničná spoločnosť (ako to je v posudzovanom prípade), zaniká právna subjektivita zanikajúcej slovenskej spoločnosti zápisom zlúčenia do zahraničného obchodného registra a jej následný výmaz zo slovenského obchodného registra má len deklaratórny účinok (vid' § 69aa ods.8 druhá veta Obchodného zákonníka). Prípadným zrušením výmazu

obchodnej spoločnosti rozhodnutím Ústavného súdu v slovenskom obchodnom registri nedôjde k obnoveniu právnej subjektivity vymazanej spoločnosti. Vymazaná spoločnosť má svojho právneho nástupcu, ktorým je v tomto prípade spoločnosť so sídlom v ČR, a preto všetky konania, ktoré sa viedli voči slovenskej obchodnej spoločnosti, ktorá sa zlúčila s českou spoločnosťou, môžu pokračovať s jej českým právnym nástupcom. Ak sa sťažovatelia na registrovom súde domáhali nevykonania výmazu na prebiehajúce iné konania na slovenských súdoch, tak v tejto súvislosti treba uviesť, že tieto konania nemohli mať vplyv na výsledok registrového konania, preto nebol dôvod prerušiť registrové konanie, navyše vo veci v tej chvíli už de iure neexistujúcej obchodnej spoločnosti.“

55. Predseda Okresného súdu Žilina na výzvu ústavného súdu zo 17. decembra 2019 v prípise sp. zn. Spr. 4011/2019 z 15. januára 2020 uviedol, že sťažovateľ poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci *Kohlhofer a Minarik vs. Česká republika*, argumentujúc, že z tohto rozhodnutia má údajne vyplývať, že registrový súd nevykoná výmaz spoločnosti pri cezhraničnom zlúčení, ak prebieha spor o neplatnosť cezhraničného zlúčenia. V súvislosti s týmto rozhodnutím zdôrazňuje, že v ňom nebolo posudzované cezhraničné zlúčenie, ale tzv. nepravý squeeze-out. Poukaz sťažovateľa na toto rozhodnutie je preto podľa jeho názoru zavádzajúci. Ak by aj mal byť poukaz na rozhodnutie ESĽP vo veci *Kohlhofer a Minarik vs. Česká republika* relevantný, mohol by sa vzťahovať k rozhodnutiu českého registrového súdu, a nie vykonanému výmazu Okresným súdom Žilina. Zároveň predseda Okresného súdu Žilina poukazuje na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2005/56/ES z 26. októbra 2005 o cezhraničných zlúčeníach alebo splynutiach kapitálových spoločností, najmä na jej čl. 13 a čl. 17. V tejto súvislosti uvádza: „Aj z čl. 13 smernice vyplýva, že v posudzovanom prípade relevantný je zápis spoločnosti, ktorá je výsledkom zlúčenia do českého obchodného registra. K následnému výmazu pôvodného zápisu v slovenskom obchodnom registri s deklaratórnym účinkom bolo Okresným súdom Žilina vykonané v súlade s čl. 13 posledná veta smernice po obdržaní oznámenia o nadobudnutí účinnosti zlúčenia od českého registrového súdu. Nie je mi známe, či sťažovatelia napadli aj rozhodnutie českého registrového súdu. ale ak chceli sťažovatelia relevantne spochybníť zápis zlúčenia, ich sťažnosť mala smerovať predovšetkým voči rozhodnutiu českého registrového súdu a mala byť podaná Ústavnému

súdu Českej republiky.“ Taktiež uviedol, že hoci sťažovateľ napáda „opatrenie“ Okresného súdu Žilina, vykonaný výmaz nemá formu opatrenia.

56. V závere svojho vyjadrenia z 15. januára 2020 predseda Okresného súdu Žilina oznámil, že netrvá na prejednaní ústavných sťažností na verejnom pojednávaní.

57. Okresný súd Bratislava I sa na základe výzvy ústavného súdu zo 14. augusta 2018 vyjadril k ústavným sťažnostiam prípisom sp. zn. 1 SprV 414/2018 z 5. septembra 2018, ktorý bol doručený ústavnému súdu 13. septembra 2018. Predsedníčka Okresného súdu Bratislava I v úvode svojho vyjadrenia súhlasila s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatých ústavných sťažnostiach a poukázala na vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá uviedla: „... Pred otvorením pojednávania zástupca žalovaného v 1. rade požiadal o vylúčenie verejnosti z pojednávania. Svoj návrh odôvodnil skutočnosťou, že sa budú prejednávať citlivé informácie o majetkových pomeroch žalovaného v 1. rade, ako i skutočnosťou, že z dôvodu intenzívnej mediálnej kampane je predpoklad, že bude narušený dôstojný priebeh pojednávania. Sťažovateľ sa k návrhu na vylúčenie verejnosti vyjadril. Nakoľko som dospela k záveru, že v súlade s § 176 odsek 1 C. s. p. je tu zákonný dôvod pre vylúčenie verejnosti, rozhodla som uznesením o vylúčení verejnosti...

... Čo sa týka zamietnutia návrhov na zmenu strany sporu: v rozsudku 33 Cb 71/2016 som uznesenia o zamietnutí návrhov odôvodnila a uviedla som svoj právny záver, ktorý má k zamietnutiu návrhov viedol. Mám za to, že správnosť/nesprávnosť uvedených uznesení a ich následkov bude predmetom posudzovania odvolacieho súdu. V prípade, že odvolací súd dôjde k záveru, že som nepostupovala správne a zmenu strán sporu som mala pripustiť - je to dôvod na zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie...

... Je pravdou, že uznesením zo dňa 27.2.2017 vydaným vyšším súdnym úradníkom bola pripustená zmena žaloby navrhnutá občianskym združením [REDAKOVANÉ], ktorý nebol a ani sa nestal stranou sporu. Voči predmetnému uzneseniu nebola podaná stranami sporu sťažnosť. Práve z dôvodu, aby nedošlo k zasahovaniu do základného práva žalobcov a žalovaných na súdnu ochranu, súd posudzoval nielen uznesením pripustenú zmenenú žalobu, ale aj pôvodnú žalobu. Keďže dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok aktívnej legitímácie žalobcov a teda súd sa nezaoberal ostatnou argumentáciou žalobcov mám za to,

že nedošlo k porušeniu základných princípov civilného procesu - ako uvádza sťažovateľ. Či už pôvodná alebo zmenená žaloba - boli zamietnuté z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie a teda z úplne identického dôvodu a keby fakticky došlo iba k rozhodovaniu o zmenenej žalobe (čo by podľa sťažovateľa bolo v súlade s princípom právnej istoty a právom na súdnu ochranu), moje rozhodnutie by bolo v identickom znení, ako je teraz...

... Mám za to, že v tomto štádiu je na odvolacom súde, aby posúdil správnosť mojich rozhodnutí a v prípade, že došlo k nesprávnym právnym záverom rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie...

... Čo sa týka tvrdenia sťažovateľa, že o žalobe rozhodoval vylúčený sudca, pretože možno mať dôvodné pochybnosti o jeho nezaujatosti... ...Do dňa vyhlásenia rozsudku žiadna zo strán sporu nenavrhol vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania...

... Zároveň poukazujem na skutočnosť, že sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd neuplatnil efektívne uvedení námietku pred všeobecným súdom, ale až pred Ústavným súdom. “

58. Predseda Okresného súdu Bratislava I na výzvu ústavného súdu zo 16. decembra 2019 v prípise sp. zn. 1 SprV 414/2018 z 27. januára 2020 uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia z 5. septembra 2018. Prípisom sp. zn. 1 SprV 414/2018 z 20. februára 2020 predseda Okresného súdu Bratislava I navrhol zastavenie konania vedeného ústavným súdom v časti konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 7. marca 2018 s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ podľa jeho názoru podal túto ústavnú sťažnosť predčasne, a teda v čase, keď na Okresnom súde Bratislava I prebiehalo odvolacie konanie, a zároveň poukázal na skutočnosť, že vo veci vedenej pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 boli podané zo strany žalobcov aj dovolania, o ktorých Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dosiaľ nerozhodol.

59. Notárka sa na základe výzvy ústavného súdu zo 14. augusta 2018 vyjadrila k ústavným sťažnostiam prípisom K 318/2108 z 21. augusta 2018, ktorý bol doručený ústavnému súdu 4. septembra 2018. V predmetnom vyjadrení poukázala na „účelovosť a právnou irelevantnosť“ podaní sťažovateľa. Notárka vo svojom vyjadrení poukázala, na skutočnosť, že obchodná spoločnosť [REDACTED], splnila všetky podmienky,

ktoré zákon vyžaduje na cezhraničné zlúčenie a notár sa pri osvedčovaní splnenia týchto podmienok riadi výlučne zákonom a posudzuje ich z formálneho hľadiska. V tejto súvislosti uviedla: *«Zúčastnená spoločnosť preukázala najmä, že zverejnila vo svojom sídle skutočnosti, uvedené v § 69aa ods. 4 Obchodného zákonníka najneskôr šesťdesiat dní pred hlasovaním o schválení návrhu zmluvy o cezhraničnom zlúčení a najmenej tridsať dní pred dňom konania valného zhromaždenia, ktoré rozhodlo o cezhraničnom zlúčení mali akcionári a zástupcovia zamestnancov na nahliadnutie dokumenty uvedené v § 218c ods. 2 Obchodného zákonníka. Žiadny veriteľ zúčastnenej spoločnosti, ktorý mal ku dňu schválenia návrhu zmluvy o cezhraničnom zlúčení voči nej nesplatiť pohľadávku notára neinformoval o tom, že prebieha súdne konanie podľa § 69aa ods. 5 Obchodného zákonníka, v ktorom by súd rozhodoval o primeranom zabezpečení takejto pohľadávky. Zmluva o zlúčení obsahovala dohodu zlučujúcich sa spoločností o právomoci súdu a rozhodnom práve a súhlas zúčastnených spoločností s dodatočným vyporiadaním v zmysle § 218ja ods. 3 a §218jb ods. 3 Obchodného zákonníka, a tým boli splnené podmienky podľa § 69aa ods. 7 a § 218ja ods. 3 a § 218jb ods. 3 Obchodného zákonníka. Tak ako som poukázala vyššie táto dohoda sa riadi kogentnými ustanoveniam zákona a zúčastnené spoločnosti nemali povinnosť uzavrieť „generálnu dohodu o právomoci slovenských súdov a o rozhodnom práve pre všetky spory, v ktorých si veritelia uplatňujú nároky voči zanikajúcej spoločnosti,“ tak ako sa mylne domnievajú sťažovatelia. Notár nie je oprávnený ani posudzovať „absenciu údajov o ohodnotení záväzkov a pohľadávok spoločnosti...“ K cezhraničnému zlúčeniu bola vypracovaná správa nezávislého experta o preskúmaní návrhu zmluvy o cezhraničnom zlúčení zo dňa 02.09.2016 vyhotovená spoločnosťou [REDACTED], so sídlom [REDACTED].»* V závere tohto vyjadrenia notárka zdôraznila, že sťažovatelia nepreukázali, že sú akcionármi obchodnej spoločnosti [REDACTED], uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 33 Cb 71/2016 z 19. septembra 2016 bolo nevykonateľné a zároveň oznámila ústavnému súdu, že netrvá na ústnom pojednávaní.

60. Notárka svoje vyjadrenie z 21. augusta 2018 doplnila prípisom sp. zn. K 435/2018 z 23. novembra 2018, a to ďalší dôvod k námietke, že 4. októbra 2016

jej bola doručená fotokópia nevykonateľného uznesenia Okresného súdu Bratislava I č. k. 33Cb/71/2016-91 z 19. septembra 2016 o nariadení neodkladného opatrenia. V tejto súvislosti uviedla: „... ak súd vydal neodkladné opatrenie v zmysle § 336 ods. 1 CMS a vo výroku uznesenia uložil alebo neuložil navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej, toto uznesenie nebolo vydané v súlade so zákonom, pretože súd nerozhodol v súlade s ust. § 336 ods. 2 CSP, resp. s ust. § 337 ods. 1 a 2 CSP.“

61. Notárka na výzvu ústavného súdu zo 17. decembra 2019 prípisom sp. zn. K 12/2020 z 10. januára 2020 doplnila svoje vyjadrenia, na ktorých v plnom rozsahu zotráva. Notárka sa doplnením vyjadrila výlučne k podaniu sťažovateľky I z 9. októbra 2018. Zdôraznila, že ani „*invectívy a podávanie trestných oznámení na Notára*“ nemení nič na skutočnosti, že sťažovateľka I jej svoj prvý list z 24. októbra 2016, ktorým oznamovala prebiehajúci spor o určenie majiteľa akcií, doručila 27. októbra 2016, teda 20 dní po osvedčení cezhraničného zlúčenia. Zároveň poukázala na skutočnosť, že sťažovateľka I nie je a nebola účastníkom podľa § 74 ods. 2 druhej vety zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a ani účastníkom cezhraničného zlúčenia. V tejto súvislosti uviedla: „*Namietam, že [REDAKOVANÉ], nie je aktívne legitimovaná ani k podaniu ústavnej sťažnosti v časti, týkajúcej sa Osvedčenia o splnení požiadaviek pre cezhraničné zlúčenie do obchodného registra vyhotoveného Notárom a plne sa stotožňujem s vyjadrením [REDAKOVANÉ], zo dňa 21.11.2019, že [REDAKOVANÉ] nemala a nemá žiaden hmotnoprávny vzťah k zaniknutej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a ani k nástupníckej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]*“

62. Notárka poukázala na skutočnosť, že nemá oprávnenie rozhodovať o „domnelých nárokoch domnelých akcionárov“. K tomu je podľa jej názoru určená žaloba, o ktorej, vrátane aktívnej legitimácie žalobcu, je oprávnený rozhodnúť všeobecný súd.

II.2 Vyjadrenia zúčastnených osôb

63. Na základe upovedomenia ústavného súdu z 15. októbra 2018 sa k podaným ústavným sťažnostiam vyjadrila zúčastnená osoba [REDACTED] (ďalej aj „zúčastnená osoba I“), a to podaním z 19. novembra 2018, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 21. novembra 2018. V úvode svojho vyjadrenia poukázala na skutočnosť, že ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu 1. februára 2018 v mene sťažovateľky I bola podaná neoprávnenou osobou, a to s poukazom na skutočnosť, že od 13. novembra 2017 bol za sťažovateľku I oprávnený konať „nový likvidátor“ [REDACTED].

[REDACTED]. Ku konaniu vedenému Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 spoločnosť [REDACTED], v podstatnom uviedla: *«... Ako veľmi správne uviedla zákonná sudkyňa, či už pôvodná alebo zmenená žaloba, obidve by boli zamietnuté z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie. Súd preto vykonal posúdenie na účely právnej diskusie, že ak by aj mal pred sebou Sťažovateľa I ako stranu sporu, jeho rozhodnutie by nebolo iné, keďže hmotné právo na strane zamestnancov [REDACTED] nikdy nevzniklo. Nevzniklo ani vo vzťahu k sporovým stranám v konaní, spis. zn. 33Cb/71/2018 a nevzniklo ani vo vzťahu k Sťažovateľovi I, na ktorého niektorí zamestnanci [REDACTED] údajne postúpili svoje domnelé nároky. Vykonať túto hypotetickú úvahu zo strany Okresného súdu Bratislava I bolo veľmi správne a prispievalo k jasnosti a presvedčivosti odôvodnenia jeho rozsudku.*

Sťažovateľovi I pritom vôbec nič nebránilo (a dodnes nebráni) vtom, aby sa samostatnou žalobou domáhal svojich iluzórnych nárokov, keďže rozsudok Okresného súdu Bratislava I voči nemu nie je právne záväzný (účinky inter partes). Tvrdenie Sťažovateľa I, že súd „rozhodoval“ o nárokoch 232 zamestnancov [REDACTED] nie je podporené ani enunciátom (výrokom) rozsudku a dokonca ani záhlavím rozsudku, kde je jasne uvedené, že súd rozhodoval o spore medzi [REDACTED] a [REDACTED] ako žalobcami na jednej strane, a [REDACTED], [REDACTED] ako žalovanými na druhej strane. Ťažko si predstaviť situáciu, kedy by všeobecný súd zamietol novú samostatnú žalobu Sťažovateľa I iba z dôvodu, že rozsudok súdu vo veci 33Cb/71/2016 zakladá res iudicata voči takejto samostatnej žalobe Sťažovateľa I.»

64. K vylúčeniu verejnosti z pojednávania v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 zúčastnená osoba I uviedla, že vylúčenie verejnosti bolo legitímne, keď existoval reálny predpoklad, že bude narušený dôstojný priebeh pojednávania a že sa budú prejednávať dôverné informácie, obchodné a daňové tajomstvo. V tejto súvislosti uviedla, že Okresný súd Bratislava I dal stranám sporu priestor vyjadriť sa a následne dospel k správne mu záveru, že existuje zákonný dôvod podľa § 176 ods. 2 CSP na vylúčenie verejnosti z pojednávania. K námietke o zaujatosti zákonnej sudkyne v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 zúčastnená osoba I uviedla, že námietky sťažovateľky I majú svoj základ iba v procesnom postupe zákonnej sudkyne, čo je ako dôvod zaujatosti sudcu priamo vylúčené dikciou § 49 ods. 3 CSP. V závere prvej časti svojho vyjadrenia zúčastnená osoba I uviedla: „*██████████ má za to, že ústavná sťažnosť zo dňa 6.3.2018 je ako celok nedôvodná, keďže v nej Sťažovateľ I uvádza tvrdenia a argumenty, ktoré sú identické s obsahom odvolaní podaných oboma žalobcami v spore vedenom pod spis. zn. 33Cb/71/2016, ktorými sa v súčasnosti meritórne zaoberá Krajský súd v Bratislave v odvolacom konaní vedenom pod spis. zn. 1Cob/144/2018...*“

65. K namietanému cezhraničnému zlúčeniu a výmazu obchodnej spoločnosti ██████████, z obchodného registra Okresného súdu Žilina poukazuje zúčastnená osoba I na skutočnosť, že výmaz slovenskej zanikajúcej spoločnosti z obchodného registra má v tomto prípade len deklaratórny charakter a registrový súd nie je oprávnený materiálne preskúmať obsah oznámenia zahraničného registra. V ďalšej časti svojho vyjadrenia podrobne poukazuje na skutočnosti, z ktorých vyplýva, že notárka sa „*nedopustila chýb pri vydaní osvedčenia cezhraničného zlúčenia*“. V tejto súvislosti uvádza: «*Ostatné tvrdenia Sťažovateľov ohľadom postupu notárky ██████████ sú buď účelové, alebo smerujú k tomu, aby Ústavný súd ako pomyselná „odvolacia“ inštancia posudzoval ich údajné nároky na vydanie akcií. Z uvedeného však nepochybne vyplýva, že právo na spravodlivý súdny proces a prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a právo vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy v spojení s čl. 1 Protokolu k Dohovoru porušené neboli.*» V závere tohto vyjadrenia zúčastnená osoba I poukázala aj na okolnosti, v dôsledku ktorých podľa jej názoru nedošlo k porušeniu

práv sťažovateľky I a sťažovateľky II uznesením Okresného súdu Ružomberok č. k. 8 Cb 93/2016-146 z 27. novembra 2017.

66. Zúčastnená osoba I doplnila svoje vyjadrenie podaním z 21. novembra 2019, v ktorom k ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 7. decembra 2016 uviedla, že sa stotožňuje s vyjadrením Okresného súdu Žilina a notárky, keď podstatnou skutočnosťou je podľa jej názoru to, že ústavný súd nemôže svojím rozhodnutím „zvrátiť“ účinky cezhraničného zlúčenia, ktoré nastali zápisom cezhraničného zlúčenia v českom obchodnom registri. Podľa jej názoru pre posúdenie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 7. decembra 2016 je potrebné skúmať, či notársky zápis a opatrenie o výmaze spoločnosti sú spôsobilé ukrátiť sťažovateľa na jeho právach, tak ako to v tejto ústavnej sťažnosti tvrdí. V podstatnom uviedla, že je univerzálnym právnym nástupcom, na ktorého prešli všetky existujúce záväzky zaniknutej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Vzhľadom na uvedené je podľa jej názoru podstatné, že sťažovateľ sa môže právne relevantným spôsobom domáhať uspokojenia svojej „*domnelej pohľadávky*“ bez ohľadu na skutočnosť, že došlo k cezhraničnému zlúčeniu.

67. Vo vzťahu k ústavnej sťažnosti sťažovateľky I zo 7. decembra 2016 zúčastnená osoba I poukazuje, že na základe rovnakých skutočností neexistuje ani v tomto prípade „*kauzálny nexus*“ medzi notárskym zápisom a opatrením o výmaze spoločnosti na jednej strane a namietaným porušením práv sťažovateľky I. V tejto súvislosti poukazuje na priebeh konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 Cb 71/2016, ktoré bolo právoplatne ukončené rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 26 Cb 71/2016 z 29. novembra 2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 215/2018 zo 17. apríla 2019. Podľa jej názoru práve toto konanie o určenie majiteľa akcií a alternatívne o základe nároku na náhradu škody bolo konaním o hmotnoprávných nárokoch sťažovateľky I a jedine postup a rozhodnutie v tomto konaní mohli mať dopad na jej práva. Cezhraničné zlúčenie naopak nemá žiaden dopad na jej práva, pretože sťažovateľka I nemala žiadne práva voči spoločnosti [REDAKOVANÉ], a žiadne práva nemá ani voči spoločnosti [REDAKOVANÉ].

68. Zúčastnená osoba I sa vyjadrila aj k ústavnej sťažnosti sťažovateľiek z 1. februára 2018. V tejto časti svojho vyjadrenia poukazuje na skutočnosť, že táto ústavná sťažnosť je neprípustná z dôvodu, že nesmeruje proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu v poslednom stupni. K ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 7. marca 2018 uvádza, že vylúčením verejnosti z pojednávania v konaní vednom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 nemohlo dôjsť k porušeniu práva na slobodu prejavu sťažovateľa a nebolo porušené ani jeho právo na informácie. V tejto súvislosti uvádza: *«K tomu dodávame, že vylúčením verejnosti z pojednávania nemohlo dôjsť k porušeniu slobody prejavu sťažovateľa, pretože sloboda prejavu sa nerealizuje účasťou na súdnom pojednávaní. Podstata slobody prejavu spočíva v práve navonok prejaviť nejaké subjektívne presvedčenie, či už kultúrne, politické, náboženské alebo iné, prípadne sa naopak nevyjadriť. Verejnosť na pojednávaní neprejavuje žiadne svoje názory či presvedčenia, jej účasť na pojednávaní je v záujme dôstojnosti priebehu súdneho konania skôr pasívna. „Mlčanie verejnosti“ na pojednávaní nie je prejavom určitých myšlienok a názorov verejnosti, ale vyplýva z účelu jej účasti na pojednávaní a z potreby dôstojného priebehu konania. V tejto časti je preto druhá sťažnosť RP zjavne neopodstatnená.*

Uznesením o vylúčení verejnosti z pojednávania nedošlo ani k porušeniu práva na informácie. Právo na informácie nie je absolútne a je možné ho obmedziť na základe zákona a opatreniami, ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (článok 26 ods. 4 Ústavy SR).

O vylúčení verejnosti z pojednávania rozhodol OS BA I na základe zákona (§ 176 ods. 2 CSP) z dôvodu, že verejné prejednanie sporu by ohrozilo dôležitý záujem strany [REDAKOVANÉ] a obchodné a daňové tajomstvo spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Správnosť tohto rozhodnutia potvrdil aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp. zn. ICob/144/2018, ktorým potvrdil rozsudok OS BA I. To znamená, že uznesenie o vylúčení verejnosti z pojednávania bolo legitímne a ústavne konformné. V tejto časti je preto druhá sťažnosť RP zjavne neopodstatnená.»

69. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o porušení jeho práva na spravodlivé súdne konanie a práva vlastníť majetok v súvislosti s uznesením o zamietnutí návrhov na zmenu

strany a rozsudkom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 uvádza, že sťažovateľ nebol nikdy stranou tohto súdneho konania, a preto mu nepatrili žiadne procesné práva. Z uvedeného dôvodu, citujúc judikatúru ústavného súdu, nemohlo dôjsť v tejto súvislosti ani k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

70. V závere svojho vyjadrenia navrhuje, aby ústavný súd napriek skutočnosti, že ústavné sťažnosti prijal na ďalšie konanie, tieto uznesením bez meritórneho prieskumu odmietol.

71. Na základe upovedomenia ústavného súdu zo 14. novembra 2018 sa k ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 6. marca 2018 vyjadrila zúčastnená osoba [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „zúčastnená osoba II“), a to podaním z 29. novembra 2018, ktoré bolo ústavnému súdu doručené toho istého dňa. V úvode vyjadrenia zúčastnená osoba II upriamuje pozornosť ústavného súdu, že konanie vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 nie je právoplatne skončené. Vo vyjadrení sa podrobne zaoberá námietkami sťažovateľa vo vzťahu k vylúčeniu verejnosti z pojednávania, k nepripusteniu sťažovateľa do predmetného konania, k zaujatosti zákonnej sudkyne, k dokazovaniu a k námietkam o porušení zásady kontradiktórnosti v predmetnom konaní.

72. Zúčastnená osoba II sa vo svojom vyjadrení rozsiaholo zaoberá aj otázkou hmotnoprávných nárokov zamestnancov [REDAKOVANÉ], a samotného sťažovateľa (bod G vyjadrenia, pozn.) a poukazuje aj na ich premlčanie. V tejto súvislosti uvádza: *«V čl. VII bode Ad. 4) Sťažnosti, Sťažovateľ pod zámkou údajného porušenia jeho práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy, tendenčne podsúva Ústavnému súdu rozsiahlu meritórnu argumentáciu, ktorá je predmetom série mimoriadne špekulatívnych súdnych sporov prebiehajúcich na rôznych stupňoch všeobecného súdnictva, preto spoločnosť [REDAKOVANÉ] nevidí absolútne žiadny dôvod na akúkoľvek ingerenciu Ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov prejednávajúcich jednotlivé súdne spory...»*

... Vo vzťahu k primárnemu argumentu zakladajúcemu údajnú aktívnu vecnú legitímáciu bývalých zamestnancov [REDAKOVANÉ] spoločnosť [REDAKOVANÉ] upozorňuje, že

výkladom dotknutého ustanovenia Zmluvy o kúpe akcií sa opakovane zaoberali rôzne inštanície sústavy všeobecného súdnictva, pričom dospeli k zhodnému právnemu záveru, podľa ktorého Zmluva o kúpe akcií zakladá vzájomné práva a povinnosti výlučne zmluvným stranám, t. j. FNM SR a spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Z uvedeného dôvodu súdy stabilizovane konštatujú, že zamestnancom [REDAKOVANÉ] ani tretím osobám nevznikli zo Zmluvy o kúpe akcií žiadne konkrétne a určiteľné práva. Z bodu 36. odôvodnenia Rozsudku vyplýva, že Súd nadviazal na konštantnú názorovú líniu prezentovanú rôznymi inštanciami všeobecného súdnictva naprieč Slovenskou republikou...

... S ohľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 31. – 35. tohto vyjadrenia je zrejmé, že bývalí zamestnanci [REDAKOVANÉ] nie sú aktívne legitimovaní na uplatňovanie ich domnelých nárokov proti žalovaným, rovnako ako nie sú oprávnení domáhať sa zrušenia Zmluvy o kúpe akcií a neplatnosti vecne nadväzujúcich právnych úkonov v podobe Dodatku č. 1 zo dňa 16.12.1997 (ďalej len „Dodatok 1“) a Dodatku č. 2 zo dňa 10.05.2006 (ďalej len „Dodatok 2“), ktorých sami nikdy neboli zmluvnou stranou. Uvedené závery sú plne aplikovateľné i na samotného Sťažovateľa, ktorý svoju aktívnu legitimáciu v Spore odvodzuje titulom postúpenia domnelých nárokov zo strany niekoľkých bývalých zamestnancov [REDAKOVANÉ].»

73. Na základe upovedomenia ústavného súdu zo 14. novembra 2018 sa k ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 7. marca 2018 vyjadrila zúčastnená osoba [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „zúčastnená osoba III“), a to podaním z 26. novembra 2018, ktoré bolo ústavnému súdu doručené toho istého dňa. Zúčastnená osoba III sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom sťažovateľa, ktorý je obsiahnutý v jeho ústavnej sťažnosti zo 6. marca 2018, ako aj s právnym názorom obsiahnutým vo všetkých doplneniach tejto ústavnej sťažnosti.

74. Ústavný súd prípisom zo 14. novembra 2018 upovedomil o podaných ústavných sťažnostiach zúčastnenú osobu občianske združenie [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „zúčastnená osoba IV“). Zúčastnená osoba IV si predmetné upovedomenie prevzala 21. novembra 2018 a nevyužila možnosť podať vyjadrenie.

75. Na základe upovedomenia ústavného súdu zo 14. októbra 2018 sa k ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 6. marca 2018 vyjadrila zúčastnená osoba [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „zúčastnená osoba V“), a to podaním z 28. novembra 2018, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 30. novembra 2018.

76. Zúčastnená osoba V k namietanému právu podľa čl. 26 ústavy uvádza, že „... sťažovateľom uvádzaný čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky upravuje politické práva a nie práva na súdnu a inú právnu ochranu. Sťažovateľovi preto nikto nebráni v jeho slobode prejavu a v práve na informácie, ktorého sa môže v súlade s ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z. z. zákon o slobode informácií domáhať...

... Dotknutá osoba poukazuje na odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa v tejto časti, kedy sťažovateľ tvrdí, že právo nebolo odňaté samotnému sťažovateľovi, ale členom sťažovateľa a širokej verejnosti. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ je samostatný právny subjekt s vlastnou právnou subjektivitou, kedy čl. 127 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky určuje, že Ústavný súd Slovenskej republiky rozhoduje iba o porušeníach práv sťažovateľa a nie tretích osôb.

S ohľadom na vyššie uvedené dotknutá osoba konštatuje, že Uznesením o vylúčení verejnosti z pojednávania neboli a nemohli byť porušené politické práva sťažovateľa, kedy zároveň sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodňuje odňatím práv tretím osobám, ktoré sťažnosť v tejto súvislosti nepodali...“.

77. K namietanému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zúčastnená osoba V vo svojom vyjadrení v podstatnom uvádza: «... V prípade, ak súd v tomto konaní pripustil zmenu žaloby na základe návrhu subjektu (sťažovateľa), ktorý nebol nikdy stranou v konaní, nemohlo v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 dôjsť k porušeniu práv sťažovateľa, ale iba výlučne k teoretickému porušeniu práv strán konania (cudzí subjekt „zmenil“ žalobcom žalobný návrh, bez ich návrhu)...

... Nakoľko sa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 nekonalo o právach a povinnostiach sťažovateľa, sťažovateľovi nič nebránilo podať samostatnú žalobu na súd, keďže táto by netrpela žiadnou vadou (sťažovateľ tvrdil,

že mu patrí hmotné právo a zároveň nebol účastníkom konania 33Cb/71/2016, takže nebol daný dôvod zastavenia konanie pre prekážku litispendencie ani res iudicata)...»

78. K namietanej zaujatosti zákonnej sudkyne v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 zúčastnená osoba V uvádza, že takáto námietka je založená výlučne na procesnom postupe sudkyne. V tejto súvislosti uvádza, že Krajský súd v Bratislave sa uvedenou námietkou zaoberal a vrátil ju práve z dôvodu podľa § 53 ods. 3 CSP, keď táto nemala byť ani odvolaciemu súdu predložená. K namietanej nesprávnosti záverov Okresného súdu Bratislava I v rozsudku sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017 uvádza: „... K uvedenému dotknutá osoba iba konštatuje, že Ústavný súd Slovenskej republiky nie je súdom odvolacím, vec vedená na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 33Cb/71/2016 nie je právoplatne skončená a v zmysle § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z., sťažnosť je možné podať po právoplatnosti rozhodnutia...“

II.3 Doplnenia ústavných sťažností, repliky a ďalšie vyjadrenia sťažovateľov

79. Podaním zo 7. februára 2017 doplnila svoju ústavnú sťažnosť sťažovateľka I. V uvedenom podaní nad rámec svojej argumentácie prezentovanej v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že notárskym zápisom bolo „hrubo“ zasiahnuté do jej práv vlastníť majetok, keďže ako „majoritný akcionár“ nemala možnosť žiadnym zákonným spôsobom vydanie osvedčenia na účel cezhraničného zlúčenia spoločnosti [REDAKOVANÉ], a spoločnosti [REDAKOVANÉ], „zmeniť“. V tejto súvislosti uvádza: «Notár pri vydaní osvedčenia o splnení požiadaviek pre cezhraničné zlúčenie pri slovenskej zúčastnenej spoločnosti - [REDAKOVANÉ] pred zápisom cezhraničného zlúčenia do obchodného registra osvedčoval právnu skutočnosť, neosvedčoval, či tu právny vzťah alebo právo je. Takéto osvedčenie preto nie je právnym úkonom a nie je ho možné napadnúť určovacou žalobou v zmysle § 137 písm. c) zákona Č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“),

Tým, že Notár vydal osvedčenie o splnení požiadaviek pre cezhraničné zlúčenie spoločnosti [REDAKOVANÉ] so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] aj napriek vedomosti o skutočnostiach na ktoré Sťažovateľ poukázal (vid' ústavná sťažnosť), konal v rozpore

s § 36 ods. 1 Notárskeho poriadku a vydané predmetné osvedčenie Notára nie je možné žiadnym spôsobom preskúmať.»

80. Sťažovateľka I zdôrazňuje skutočnosť, že Okresný súd Žilina rozhodol o zápise cezhraničného zlúčenia bez toho, aby počkal na výsledok konania o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], vedeného Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 8 Cb 93/2016 s poukazom na skutočnosť, že v rozhodnutí ESLP vo veci *Kohlhofer a Minarik proti Českej republike*, ktorý je podľa názoru sťažovateľky I potrebné analogicky uplatniť aj v tomto prípade, je takýto postup vnímaný ako porušenie práva na spravodlivý proces.

81. Podaním zo 7. februára 2017 doplnil svoju ústavnú sťažnosť zo 7. decembra 2016 aj sťažovateľ. Sťažovateľ obdobne ako sťažovateľka I poukazuje na potrebu analogického použitia rozhodnutia ESLP vo veci *Kohlhofer a Minarik proti Českej republike* a opakovane podrobne opisuje nesplnenie zákonných predpokladov pre vydanie notárskeho zápisu. V závere podania poukazuje na podľa jeho názoru zásadné dôvody, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie ústavného súdu, keď uvádza: „*Sťažovateľ sa mal stať veriteľom spoločnosti [REDAKOVANÉ] a to na základe prihlásených nesplatených pohľadávok, za ktoré mu malo byť poskytnuté primerané finančné zabezpečenie vo výške týchto pohľadávok vo forme notárskej úschovy,*

- Sťažovateľovi bolo odopreté domáhať sa určenia neplatnosti cezhraničného zlúčenia spoločnosti [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ] na príslušnom súde, a to tým, že registrový súd Okresného súdu Žilina zapísaním zmien do obchodného registra vymazal spoločnosť [REDAKOVANÉ]

- vnútroštátna právna úprava nedávala dostatočné právne záruky Sťažovateľom na to, aby bolo opatrenie Notára o osvedčení splnenia požiadaviek pre cezhraničné zlúčenie dostatočne preskúmané v riadnom ústnom, verejnom a kontradiktórnom konaní (obzvlášť, ak platnosť tohto opatrenia nebolo možné napadnúť po rozhodnutí registrového súdu o zápise cezhraničného zlúčenia, kde neboli sťažovatelia účastníkmi konania),

- vnútroštátna právna úprava nedávala reálny priestor pre úspech žalôb Sťažovateľov o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia spoločnosti [REDACTED] o schválení cezhraničného zlúčenia so spoločnosťou [REDACTED]

- registrový súd rozhodol o zápise cezhraničného zlúčenia bez toho, aby počkal na výsledok konania o určenie neplatnosti rozhodnutia valného zhromaždenia spoločnosti [REDACTED], napriek tomu že bol o porušeníach práv sťažovateľov informovaný a právna úprava mu takýto odklad umožňovala a v rozsudku ESLP je analogicky takýto postup vnímaný ako porušenie práva na spravodlivý súdny proces. “

82. Sťažovateľ doručil ústavnému súdu 21. septembra 2018 doplnenie ústavnej sťažnosti, v ktorom poukazuje na existenciu ručiteľského záväzku, keď podľa § 15 ods. 4 zákona o privatizácii „Na prechod záväzkov sa nevyžaduje súhlas veriteľa. Fond však do výšky získanej hodnoty privatizovaného majetku ručí svojím majetkom za splnenie záväzkov nadobúdateľom privatizovaného majetku. Veriteľ je však oprávnený domáhať sa splnenia týchto záväzkov od fondu, len ak svoju pohľadávku čo do právneho dôvodu a výšky oznámil fondu do jedného roka od okamihu prechodu záväzkov na nadobúdateľa privatizovaného majetku a ak vyčerpал všetky právne prostriedky na jej uspokojenie voči dlžníkovi. “.

83. Na základe uvedeného je sťažovateľ názoru, že obchodná spoločnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj „[REDACTED]“), ako právny nástupca FNM je „osobou povinnou“ voči sťažovateľovi, ako aj iným poškodeným zamestnancom, ktorí sa nestali členmi sťažovateľa, a to z titulu zákonného ručenia v zmysle § 15 ods. 4 zákona o privatizácii.

84. V závere tohto vyjadrenia sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd „... odstránil právnu neistotu v právnej otázke vzniku hmotných práv na vydanie akcií, prípadne náhrady škody... odstránil právnu neistotu v otázke premlčania hmotných práv na vydanie akcií, prípadne náhrady škody... odstránil právnu neistotu v právnej otázke, či došlo k zrušeniu privatizačnej zmluvy ex contractu... a či má sťažovateľ právo domáhať sa náhrady škody voči [REDACTED] titulom zákonného ručenia... “.

85. Na výzvu ústavného súdu z 19. septembra 2018 adresovanú právnenému zástupcovi sťažovateľa a sťažovateľiek, ktorou im bolo umožnené zaujať stanovisko k vyjadreniam Okresného súdu Ružomberok, Okresného súdu Žilina, Okresného súdu Bratislava I a notárky, zaujali sťažovatelia v replike doručenej ústavnému súdu 5. októbra 2018 k týmto vyjadreniam odporcov stanovisko. V úvode oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na verejnom pojednávaní vo veci ich ústavných sťažností. Sťažovatelia sa nestotožňujú s vyjadreniami odporcov. Nad rámec argumentácie obsiahnutej v ich ústavných sťažnostiach vrátane ich doplnení poukazujú na skutočnosť, že výmaz slovenskej obchodnej spoločnosti z príslušného obchodného registra má konštitutívne účinky, a túto argumentáciu bližšie rozvzdávajú a taktiež bližšie odôvodňujú rozsah primeraného finančného zadost'učinenia, ktoré požadujú. K tvrdeniu Okresného súdu Bratislava I o tom, že konanie vedené pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 nie je právoplatne skončené, uvádzajú: *„Sporové konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 nie je právoplatne skončené voči účastníkom konania, ktorým nie je Sťažovateľ.“*

Sťažovateľ nemá možnosť žiadnej procesnej obrany voči Rozsudku Okresného súdu Bratislava I, pričom Okresný súd Bratislava I už rozhodol o nárokoch sťažovateľa, avšak bez toho, aby Okresný súd Bratislava I priznal Sťažovateľovi procesné postavenie účastníka konania...“ V závere tohto vyjadrenia sťažovatelia po podrobnom opise porušení zákonných ustanovení zo strany notárky uvádzajú, že účel cezhraničného zlučovania bol „špekulatívny a podvodný“ a zároveň bol poznamenaný porušovaním a obchádzaním ustanovení Obchodného zákonníka.

86. Podaním z 8. októbra 2018 sťažovateľ doplnil ústavnú sťažnosť a svoje vyjadrenie o dôkaz – CD nosič s videonahrávkou vyhotovenou 6. októbra 2018, z ktorého je podľa jeho názoru zrejmé, že sídlo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], bolo v danom čase nefunkčné.

87. Sťažovateľka I v replike doručenej ústavnému súdu 10. októbra 2018 oznámila, že netrvá na verejnom pojednávaní vo veci a vyjadrila svoj nesúhlas s právnymi názormi Okresného súdu Žilina a s vyjadrením notárky. Sťažovateľka I v podstatnom uvádza, že *„...Okresný súd Žilina mal pre (správne má byť „pred“, pozn.) vykonaním výmazu*

slovenskej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] aj na základe jemu uvádzaných skutočností preveriť stav sporových konaní o určenie majiteľa akcií ako aj sporov o neplatnosť cezhraničného zlúčenia a po preverení stavu sporových konaní nemal vykonať výmaz spoločnosti [REDAKOVANÉ] z obchodného registra a to až do právoplatného skončenia týchto sporov.

Postup registrového Okresného súdu Žilina je v rozpore s právnymi názormi Nálezu ESLP, ktorý aj napriek uvedeným oznámeniam ignoroval skutočnosti uvádzané Sťažovateľom...“.

88. K vyjadreniu notárky sťažovateľka I uvádza: «Tvrdenia Notára, že Sťažovatelia mali možnosť sa oboznámiť so všetkými informáciami ohľadom cezhraničného zlúčenia v sídle spoločnosti [REDAKOVANÉ] sú zavádzajúce a nepravdivé.

Notár vystupuje ako „obhajca“ postupu cezhraničného zlúčenia v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ] ktorá si jednoducho sama vybrala, jednoducho zjavne zaplatila za jeho služby.

Postup Notára v danom prípade preukázal, že systém kontroly splnenia zákonných podmienok cezhraničného zlúčenia zo strany notárov v slovenských právnych podmienkach nespĺňa účel Smernice Európskeho parlamentu a rady 2005/56/ES z 26. októbra 2005 o cezhraničných zlúčeníach alebo splynutiach kapitálových spoločností...» V ďalšom poukazuje na nesplnenie zákonných predpokladov na cezhraničné zlúčenie s ohľadom na „osobitosti“ daného prípadu.

89. Podaním z 30. novembra 2018 doplnil svoju ústavnú sťažnosť sťažovateľ. V tomto podaní zdôrazňuje, že Okresný súd Bratislava I sa v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 nezaoberal „zásadnou prejudiciálnou otázkou“, a to posúdením právnej otázky zrušenia zmluvy o prevode akcií.

90. Podaním z 30. novembra 2018 sa sťažovateľ vyjadril k podaniam zúčastnenej osoby I. Sťažovateľ v predmetnom vyjadrení poukazuje na obštrukčný postup zúčastnenej osoby I, ako aj zúčastnenej osoby V v konaniach pred všeobecnými súdmi a vyjadruje svoje

presvedčenie, že uvedené osoby budú aj v konaní pred ústavným súdom mať jeho riadny priebeh.

91. Podaním z 11. novembra 2019 sťažovateľ doplnil svoje ústavné sťažnosti o judikatúru a „zásadné právne názory“. Po rozsiahlej citácii rozhodnutí ústavného súdu poukazuje na skutočnosť, že Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 nezodpovedal zásadné právne otázky pre posúdenie jeho nárokov, a to najmä:

„- Neposudzoval vznik práv zamestnancov na vydanie akcií aj na základe rozhodnutia o schválení privatizácie, ktoré priamo výslovne obsahuje povinnosť privatizéra vydať zamestnanecké akcie, ako podstatnú podmienku privatizácie,

- Nesprávne posúdil, že nároky zamestnancov sú nárokmi tretích osôb, ktoré vznikli z privatizačnej zmluvy, ktorá je zmluvou v prospech tretej osoby v časti vydania zamestnaneckých akcií.

- Nesprávne posúdil otázky premlčania nárokov zamestnancov, keď privatizér zatajil obsah privatizačnej zmluvy oprávneným osobám – zamestnancom a v neskoršom období privatizér úmyselne písomne zavádzal zamestnancov o neexistencii nárokov zamestnancov z privatizačnej zmluvy.

- Neposudzoval predbežnú otázku – zrušenia privatizačnej zmluvy, keď zo znenia privatizačnej zmluvy je zrejmý vznik práv v prospech tretích osôb – zamestnancov, ktorí následne uplatňovali nárok na vydanie zamestnaneckých akcií a v prípade, ak došlo k zrušeniu privatizačnej zmluvy, tieto nároky zamestnancov by zanikli zrušením privatizačnej zmluvy, na druhej strane zamestnancom by vzniklo právo na náhradu škody...

- Neposudzoval prípadnú aplikáciu ust. § 15 ZoP o zákonnom ručení Fondu národného majetku tretím osobám, najmä neposudzoval, či je možná aplikácia tohto ustanovenia aj na práva zamestnancov na náhradu škody uplatňovať aj voči [REDACTED], titulom ručenia.“

92. V ďalšej časti tohto doplnenia sťažovateľ predkladá rozsiahlu argumentáciu k týmto jednotlivým bodom a v závere poukazuje na skutočnosť, že 29. novembra 2019 Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 1 Cob 144/2018 potvrdil rozsudok Okresného

súdu Bratislava I sp. zn. 33 B 71/2016 zo 14. decembra 2017, pričom podľa jeho názoru mal odvolacie konanie prerušiť, a to vzhľadom na skutočnosť, že ústavným súdom boli jeho ústavné sťažnosti prijaté na ďalšie konanie.

93. Sťažovateľ sa na výzvu ústavného súdu podaním z 15. januára 2020 vyjadril k vyjadreniam zúčastnených osôb. V predmetnom vyjadrení poukazuje na skutočnosť, že „*disponuje nepotvrdenými informáciami*“, že „*v rozhodovaní súdov vo veciach týkajúcich sa sťažnosti sťažovateľa mohlo dôjsť k mareniu spravodlivosti formou ovplyvňovania zákonných sudcov v neprospech sťažovateľa, čo má za následok porušovanie práva na spravodlivý súdny proces zakotvený v čl. 46...*“. V súvislosti s uvedeným sťažovateľ navrhol vykonať dokazovanie, a to výsluchom konkrétnych osôb, ako aj vyžiadaním kompletnej komunikácie prostredníctvom aplikácie „*Threema*“ z obdobia január 2016 do mája 2018 od Národnej kriminálnej agentúry.

94. Ústavný súd vyzval účastníkov konania na oznámenie, či súhlasia s upustením od ústneho pojednávania. Účastníci pojednávania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania vo veci s výnimkou Okresného súdu Žilina, keď jeho predseda v prípise z 3. septembra 2018 s poukázaním na „*špecifikum agendy týkajúcej sa obchodného registra*“ oznámil, že trvá na ústnom pojednávaní. Predseda Okresného súdu Žilina v odpovedi na výzvu ústavného súdu zo 17. decembra 2019, ktorá bola ústavnému súdu doručená 13. januára 2020, doplnil svoje vyjadrenie a zároveň oznámil ústavnému súdu, že viac netrvá na prejednaní ústavných sťažností na verejnom pojednávaní. Ústavný súd uvedenú skutočnosť oznámil právnenému zástupcovi sťažovateľa a sťažovateľky II prípisom z 12. februára 2020 vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca žiadal ústavný súd o udelenie súhlasu na vyhotovovanie audiovizuálnych záznamov na pojednávaniach.

95. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnými sťažnosťami, stanoviskami účastníkov konania a zúčastnených osôb, ako aj s obsahom spisu dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

96. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

97. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

98. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

99. Podľa § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov účinného v čase podania ústavných sťažností, návrh na začatie konania sa Ústavnému súde podával písomne. Návrh musel obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musel podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

100. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

101. Podľa § 49 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov účinného v čase podania ústavných sťažností, sťažnosť mohla podať fyzická osoba alebo právnická osoba (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá tvrdila, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodoval iný súd.

102. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

103. Podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov účinného v čase podania ústavných sťažností, sťažnosť bolo možné podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počítala odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

104. Podľa § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov účinného v čase podania ústavných sťažností, sťažnosť nebola prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytoval a na ktorých použitie bol sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

105. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

106. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

107. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

108. Podľa čl. 20 ods. 2 ústavy zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku uvedeného v čl. 4 tejto ústavy, nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, potravinovej bezpečnosti štátu, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu, môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce, určených právnických osôb alebo určených fyzických osôb. Zákon tiež môže ustanoviť, že určité veci môžu byť iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike.

109. Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

110. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

111. Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

112. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

113. Podľa čl. 26 ods. 2 ústavy každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

114. Podľa čl. 26 ods. 3 ústavy cenzúra sa zakazuje.

115. Podľa čl. 26 ods. 4 ústavy slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

116. Podľa čl. 25 ods. 5 ústavy orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

117. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

118. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

119. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

120. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

121. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

122. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

123. Podľa čl. 1 prvej vety dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

IV.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

124. Ústavný súd po starostlivom ústavnoprávnom zvážení, v záujme spravodlivého usporiadania veci, berúc do úvahy vyjadrenia účastníkov konania a zúčastnených osôb, ktorým ústavný súd zaslal na vzájomné vyjadrenie všetky podania týkajúce sa veci samej a umožnil im tak vyjadriť svoj právny názor na vec, ako aj s prihliadnutím na obsah spisu a obsah pripojených spisov dospel k nasledujúcim právnym záverom.

IV.1 K posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 7. decembra 2016

125. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 7. decembra 2016 (ďalej aj „prvá ústavná sťažnosť sťažovateľa“) spočíva v námietke porušenia jeho základných práv podľa

čl. 20 a čl. 46 ústavy, práva podľa čl. 13 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v dôsledku vydania notárskeho zápisu, ako aj opatrením o výmaze spoločnosti.

126. V úvode svojho posúdenia ústavný súd poukazuje na už citovaný § 49 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení platnom a účinnom v čase podania prvej ústavnej sťažnosti, v zmysle ktorého sťažnosť mohla podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdila, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhodoval iný súd. Uvedené zákonné ustanovenie upravovalo aktívnu legitimáciu na podanie ústavnej sťažnosti.

127. Sťažovateľ svoju aktívnu legitimáciu na podanie prvej ústavnej sťažnosti odvodzuje od skutočnosti, že je občianskym združením, ktorého cieľom je podpora spoločného postupu pri uplatňovaní práv priznaných zmluvou o prevode akcií kúpou č. 1605/1996 z 20. septembra 1996 zamestnancom „bývalej spoločnosti SCP“. *Sťažovateľ združuje členov, ktorí sú bývalými zamestnancami SCP, pričom uvádza, že jeho nárok na uplatňovanie práv svojich členov – bývalých zamestnancov SCP je daný na základe titulu zmlúv o postúpení všetkých členov na sťažovateľa, na preukázanie čoho k ústavnej sťažnosti pripojil CD nosič s jednotlivými zmluvami o postúpení pohľadávok.*

128. *V tomto kontexte ústavný súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že samotná aktívna legitimácia sťažovateľa na podanie ústavnej sťažnosti je rozporuplná, keď Krajský súd v Bratislave v rozsudku sp. zn. 1 Cob 144/2018 z 29. novembra 2018 na s. 26 uvádza: „... súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie. Dôvody, pre ktoré nemožno tento subjekt akceptovať ako stranu sporu sú viaceré. Ako prvý odvolací súd uvádza, že predmetom postúpenia môže byť len pohľadávka, ktorá v čase postúpenia existuje. Dňa 12.11.2014 došlo k prvej zmluve o postúpení medzi žalobcom 1/ ako postupcom a žalobcom 2/ ako postupníkom. Žalobca 1/ mal postúpiť pohľadávku, ktorá sa uplatňuje v tomto spore. Keďže však podľa názoru odvolacieho súdu, takáto pohľadávka nikdy na strane žalobcu 1/ ako oprávneného neexistovala, neexistoval ani predmet*

postúpenia a táto zmluva je neplatná od počiatku pre nemožnosť plnenia. Od neplatnosti prvotnej zmluvy o postúpení potom vyplýva tiež neplatnosť všetkých ostatných právnych úkonov, to znamená Dodatok č. 1 k zmluve o postúpení z 15.11.2014, Zrušenie postúpenia z 26.9.2016, aj Zmluva o postúpení z 27.9.2016. Z procesného hľadiska tiež prišlo k pochybeniu, respektíve k diskutabilnosti procesného postavenia žalobcu 1/. Žalobca 1/ totiž pred podaním žaloby (v roku 2016), previedol celú svoju pohľadávku na žalobcu 2/ (12.11.2014) a napriek tomu uplatňoval nárok popri žalobcovi 2/, ktorý mal byť v zmysle postúpenia jediným oprávneným subjektom. Odvolací súd zhodne s názorom žalovaných konštatuje, že následný Dodatok č. 1 je snahou zhojiť nedostatok procesnej legitimácie u žalobcu 1/, potom ako žalobca 2/, vzal prostredníctvom [REDAKOVANÉ] žalobu späť a vznikol stav neexistencie procesného oprávneného subjektu na strane žalobcu. Paradoxom Dodatku č. 1 je totiž ako bolo v konaní preukázané, uvedenie identifikačných údajov [REDAKOVANÉ] hoci v danom čase neexistoval (vznik v r. 2016). Tento postup vníma odvolací súd, ako pokus antidatovanou zmluvou, ktorá však bola vyhotovená až v čase existencie [REDAKOVANÉ] zhojiť určitý procesný nedostatok, obchádzaním zákona, čomu nemožno priznať právnu ochranu. Ďalší podstatný dôvod pre neplatnosť Dodatku č. 1, ako aj zrušenia postúpenia a postúpenia na [REDAKOVANÉ] je, že za žalobcu 2/ konala neoprávnená osoba. Na strane žalobcu 2/ vznikol rozpor v tom, kto je predsedom žalobcu 2/ a teda, kto je oprávnený konať za žalobcu 21. [REDAKOVANÉ] podpisoval dotknuté úkony za žalobcu 2/, hoci funkcia predsedu občianskeho združenia svedčala [REDAKOVANÉ] preukazoval svoju funkciu predsedu zápisom z rokovania o. z., na ktorom malo byť rozhodnuté o zmene štatutára občianskeho združenia a mal sa stať predsedom, ktorý je oprávnený vystupovať navonok za združenie a konať v jeho mene. Naproti tomu, [REDAKOVANÉ] súdu predložil výpis z registra, ktoré vedie MV SR, z roku 2016. Odvolací súd konštatuje, že zápis z registra združení, ktoré vedie MV SR má ako listinný dôkaz väčšiu mieru dôveryhodnosti v správnosť zápisu, ako rozhodnutie, ktoré nebolo predmetom zápisu a absentujú na ňom znaky formujúce jeho váhu, ako napríklad aspoň podpisy osvedčené u notára...

... Evidencia občianskych združení síce nemá konštitutívny účinok, ale MV SR je registrujúci orgán a platnosť zmeny stanov, vrátane zmeny predsedu má konštitutívny

účinnok od povolenia, teda rozhodnutia MV SR, ktoré vyznačí dátum zmeny na Stanovách. [REDACTED] svoje postavenie predsedu žalobcu 2/ nepreukázal ani len podaním návrhu na povolenie zmeny stanov registrujúcemu orgánu. Zápis zo schôdze, bez podacej pečiatky na schválenie údajne odsúhlasených zmien, teda nemá oproti evidencii občianskych združení, ktorú vedie MV SR, ako registrujúci orgán, vyššiu relevanciu. Odvolací súd teda konštatuje, že zápis z evidencie hoci nemá konštitutívny účinok, nakoľko zmenu stanov určuje dátum rozhodnutia MV SR, je dôveryhodnejším prameňom údajov a je nutné hodnotiť tento dôkaz ako rozhodujúci. Zároveň odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného 2/, ktorý správne argumentoval, že aj pri pripustení kompetencie [REDACTED] [REDACTED] konať za žalobcu 2/, zrušenie postúpenia, nemá vplyv na vrátenie do pôvodného stavu podľa § 524 ods. 2 OZ, ale sa týmto úkonom len zrušujú záväzkovo-právne aspekty pôvodnej zmluvy o postúpení. Samotným zrušením však neprišlo k spätnému nadobudnutiu pohľadávky žalobcom 1/ a ten teda nemohol následne postúpiť pohľadávku na [REDACTED]

129. Ústavný súd, uvedomujúc si, že uvedený právny názor všeobecného súdu sa týka len postúpenia pohľadávky jedinej bývalej zamestnankyne SCP pani [REDACTED] ktorej ochranu práv zastupuje sťažovateľ aj v tomto konaní pred ústavným súdom a vzhľadom na skutočnosť, že priložené zmluvy o postúpení pohľadávok bývalých zamestnancov SCP na sťažovateľa neboli predmetom prieskumu všeobecnými súdmi, ústavný súd pristúpil k právnemu posúdeniu ústavných sťažností sťažovateľa napriek odôvodnenej pochybnosti o platnosti všetkých ostatných zmlúv o postúpení pohľadávok, ktoré sú súčasťou spisu v tomto konaní pred ústavným súdom na priloženom CD nosiči.

130. Sťažovateľ v prvej ústavnej sťažnosti namieta, že zápisom o cezhraničnom zlúčení došlo k porušeniu jeho ústavou zaručených práv a vzhľadom na neexistenciu žiadneho účinného prostriedku právnej ochrany je oprávneným subjektom na podanie ústavnej sťažnosti.

131. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že tak, ako to vyplýva z obchodného registra Okresného súdu Žilina, obchodná spoločnosť [REDACTED], ako zanikajúca

spoločnosť bola v zmysle § 69aa Obchodného zákonníka vymazaná v dôsledku cezhraničného zlúčenia so spoločnosťou [REDACTED], ako nástupníckou spoločnosťou, čo bolo zapísané Mestským súdom v Prahe 1. novembra 2016.

132. Z ústavnoprávneho hľadiska je v danej veci podstatné, že sťažovateľ reprezentuje záujmy, resp. chráni ústavné práva osôb, ktoré sa „mohli“ stať akcionármi právneho predchodcu obchodnej spoločnosti [REDACTED], na základe zmluvy o prevode akcií.

133. Ústavný súd konštatuje, že tak, ako vyplýva z verejne dostupných výpisov z obchodného registra Okresného súdu Žilina a obchodného registra vedeného Mestským súdom v Prahe, sťažovateľ ani jeho členovia neboli a ani nie sú akcionármi uvedených spoločností, ktoré boli účastníkmi cezhraničného zlúčenia. Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nepreukázal opak žiadnym relevantným spôsobom (právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu či inou relevantnou listinou, pozn.). Naopak, v konaní pred ústavným súdom bolo zistené, že pred všeobecnými súdmi sa viedli viaceré konania, v ktorých sa niektorí členovia sťažovateľa, resp. občianske združenie [REDACTED] domáhali svojich majetkových práv v príčinnej súvislosti s odplatným prevodom akcií na základe zmluvy o prevode akcií.

134. Z obsahu ústavných sťažností, ich doplnení, príloh k nim pripojených, vyjadrení účastníkov konania a zúčastnených osôb, ako aj z vyžiadaných súdnych spisov ústavný súd zistil, že Okresným súdom Bratislava I je pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 vedené konanie na základe žaloby žalobkyne v 1. rade [REDACTED] a žalobcu v 2. rade občianskeho združenia [REDACTED] (ktorý svoju aktívnu legitimáciu v tomto konaní odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorú uzavrel s [REDACTED], pozn.) proti [REDACTED], obchodnej spoločnosti [REDACTED], a obchodnej spoločnosti [REDACTED], o vydanie akcií alternatívne o zaplatenie náhrady škody. Predmetné konanie sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. januára 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 144/2018

z 29. novembra 2018, ktorým bola žaloba zamietnutá. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 144/2018 z 29. novembra 2018 podali žalobcovia 6. marca 2019 dovolania, o ktorých sa vedie najvyšším súdom dovolacie konanie pod sp. zn. 4 Obdo 36/2019. Z vyžiadaného spisu ústavný súd považuje za preukázané, že najvyšší súd o podaných dovolaniach dosiaľ nerozhodol.

135. Okresným súdom Ružomberok bolo pod sp. zn. 6 C 125/2006 vedené konanie na základe žaloby žalobcu občianskeho združenia [REDAKOVANÉ] (ktorého aktívna legitímácia na podanie žaloby v tomto konaní bola podľa jeho názoru daná „*cieľom, pre ktoré občianske združenie vzniklo*“, pozn.) proti žalovaným Fond národného majetku Slovenskej republiky a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o neplatnosť právneho úkonu a bezodplatný prevod akcií darovaním. Predmetné konanie sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 6 C 125/2006 z 11. augusta 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. decembra 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 315/2009 zo 16. septembra 2010.

136. Z predmetných právoplatných rozhodnutí (bez ohľadu, že bol v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I. pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 podaný mimoriadny opravný prostriedok, pozn.) považuje ústavný súd za preukázané, že žaloby boli zamietnuté z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov na podaných žalobách, keď všeobecné sudy uzavreli, že zamestnancom SCP zo zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1605/1996 nevznikli žiadne jasné a určiteľné práva (s. 7 rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 315/2009 zo 16. septembra 2010). Všeobecné sudy zhodne konštatovali, že zmluva o odplatnom prevode akcií kúpou č. 1605/1996 vrátane jej dodatkov nie je zmluvou v prospech tretej osoby (s. 9 rozsudku Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 6 C 125/2006 z 11. augusta 2009, s. 31 rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017, s. 29 rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 144/2018 z 29. novembra 2018 a s. 7 rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 315/2009 zo 16. septembra 2010), na základe ktorej by boli nositeľmi hmotného práva tak, ako to sťažovateľ dôvodí, aj v konaní pred ústavným súdom.

Všeobecné súdy nad rámec uvedeného zhodne konštatovali aj premlčanie uplatnených nárokov.

137. Tak, ako to vyplýva z konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016, stranou sporu na strane žalobcu nebol sťažovateľ (bez ohľadu na skutočnosť, že sťažovateľ sa návrhom na pripustenie zmeny strany sporu na strane žalobcu domáhal svojho vstupu do konania, pozn.). Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nepreukázal, ako on, resp. jeho členovia ako „bývalí zamestnanci SCP“ chránili svoje majetkové práva, ktorých ochrany sa teraz domáhajú v konaní pred ústavným súdom, pred všeobecnými súdmi, ktorým primárne prináleží ochrana základných práv a slobôd. Sťažovateľ po celý čas poukazuje a argumentuje konaním vedeným Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016, ktorého stranou sporu je jeho jediná členka ako žalobkyňa v 1. rade pani [REDACTED] a žalobcom v 2. rade je občianske združenie [REDACTED], ktorá vystupuje v tomto konaní na základe zmluvy o postúpení pohľadávky z 12. novembra 2014 medzi postupcom pani [REDACTED] a postupníkom občianskym združením [REDACTED]. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na s. 3 rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017, kde sa uvádza: „Žalobca v 1. rade a v 2. rade zároveň uviedli, že Žalovaný v 1. rade a Žalovaný v 2. rade tieto nároky zamestnancov [REDACTED], vrátane Žalobcu v 1. rade na vydanie a prevod akcií zamlčovali a aj z tohto dôvodu do dnešnej doby veľký počet bývalých zamestnancov neuplatnili svoje nároky na súde.“

138. V danom prípade je z ústavnoprávneho hľadiska podstatné, že všetky prípadné záväzky obchodnej spoločnosti [REDACTED] (a to aj vo vzťahu k sťažovateľovi, pozn.), nezanikli, ale prešli na obchodnú spoločnosť [REDACTED], ako na univerzálneho právneho nástupcu obchodnej spoločnosti [REDACTED].

139. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov,

alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

140. Na tomto mieste ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľom uvádzané analogické použitie rozhodnutia ESLP vo veci *Kohlhofer a Minarik proti Českej republike* vo veci vyslovenia neplatnosti rozhodnutí o schválení cezhraničného zlúčenia, alebo o určení neplatnosti projektu/zmluvy cezhraničného zlúčenia, ktorým sťažovateľ opakovane argumentuje, v danom prípade nie je možné. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje, že všetci sťažovatelia, ktorí sa svojimi sťažnosťami v tomto prípade (vec *Kohlhofer a Minarik proti Českej republike*, pozn.) obrátili na ESLP, boli menšinovými akcionármi obchodných spoločností, ktorých sa týkalo konanie pred príslušným registrovým orgánom. Uvedené vyplýva z bodov 6, 17 a 28 predmetného rozhodnutia. V konaní pred ústavným súdom však sťažovateľ nijako nepreukázal, že je či už minoritným alebo majoritným akcionárom obchodných spoločností dotknutých cezhraničným zlúčením a že z uvedeného dôvodu by tak opatrenie o výmaze spoločnosti a notársky zápis boli spôsobilé bezprostredne zasiahnuť do jeho základných práv. Z uvedeného preto vyplýva, že analogické použitie rozhodnutia ESLP vo veci *Kohlhofer a Minarik proti Českej republike* nie je v danom prípade opodstatnené.

141. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý reprezentuje záujmy osôb, ktoré sa „mohli“ stať akcionármi (do dnešného dňa sa právoplatne nestali, resp. väčšina z nich si svoje právo ani neuplatnila v konaní pred všeobecnými súdmi, pozn.), a samotným cezhraničným zlúčením, resp. notárskym zápisom a opatrením o výmaze spoločnosti neexistuje z ústavnoprávneho hľadiska žiadna príčinná súvislosť.

142. K namietanému čl. 20 ústavy (v kontexte, že sťažovateľ namieta len porušenie práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pozn.) a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej „Ustanovenie čl. 20 ods. 1 ústavy nie je právnym základom oprávňujúcim osobu na pridelenie majetku od štátu. Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95). „Tento článok Ústavy Slovenskej republiky nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vztahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné, a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

143. Právny názor ústavného súdu, ktorým sa účel ochrany vlastníka podľa čl. 20 ústavy identifikuje s osobou, ktorá naozaj je vlastníkom, a nie aj s tými, ktorí sa usilujú o nadobudnutie vlastníctva, je konformný s právnym názorom ESĽP, podľa ktorého vlastnícke právo zaručené čl. 1 dodatkového protokolu nezahŕňa právo nadobudnúť majetok (Marckx Case, séria A, 1979,č. 31; Van der Musselle Case, séria A, 1983, č. 70).

144. Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že ani medzi namietanými právami sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 1 dodatkového protokolu, ktorý sa nikdy nestal akcionárom zlučovaných obchodných spoločností, a notárskym zápisom a opatrením o výmaze spoločnosti, neexistuje žiadna príčinná súvislosť.

145. Z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 7. decembra 2016 jednoznačne vyplýva, že porušenie práva zaručeného dohovorom v čl. 13 sťažovateľ odvíja (odvodzuje) od porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nebolo možné vyhovieť, nebolo možné vyhovieť ani ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

146. Ústavný súd navyše poukazuje na skutočnosť, že petit ústavnej sťažnosti sťažovateľa nie je určitý, keď sťažovateľ nekonkretizoval, ktorý odsek čl. 20 a čl. 46 ústavy namieta. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej doplnení je zrejmé, že celá argumentácia sťažovateľa smeruje k námietkam o porušení jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na uvedené, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti vrátane jej doplnenia absentuje argumentácia vzťahujúca sa k porušeniu čl. 20 ods. 2,3 a 4 a čl. 46 ods. 2,3 a 4 ústavy a v tejto časti preto nebolo možné ústavnej sťažnosti vyhovieť pre absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie.

147. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 7. decembra 2016 nebolo možné vyhovieť (bod 1 výroku tohto nálezu).

148. Ústavný súd nad rámec uvedeného v tejto časti odôvodnenia k sťažovateľom prezentovanej argumentácii o porušení zákonných podmienok pri cezhraničnom zlúčení v Českej republike (bod VI ústavnej sťažnosti zo 7. decembra 2016, pozn.) uvádza, že v priebehu konania zistil, že sťažovateľ sa 12. decembra 2016 obrátil na Ústavný súd Českej republiky. Sťažovateľ sa návrhom domáhal, aby Ústavný súd Českej republiky konštatoval porušenie jeho základných práv v dôsledku zápisu cezhraničnej premeny obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], a obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], uskutočnený Mestským súdom v Prahe 1. novembra 2016 a vydaním osvedčenia pre cezhraničnú premenu a pre zápis do obchodného registra notárkou [REDAKOVANÉ] z 10. októbra 2016 č. N 1134/2016.

149. Ústavný súd Českej republiky uznesením sp. zn. IV. ÚS 4083/16 z 22. februára 2017 návrh sťažovateľa odmietol, a to z obdobných právnych dôvodov, ku ktorým dospel ústavný súd v tomto konaní.

150. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd sa bližšie (z dôvodov už uvedených, pozn.) nezaoberal samou podstatou cezhraničného zlúčenia a dôsledkov z toho vyplývajúcich, stratilo opodstatnenie zaoberať sa aj námietkou Okresného súdu Žilina, že

rozhodovanie o výmaze spoločnosti z obchodného registra nemalo formu „opatrenia“ a rovnako stratilo svoje opodstatnenie aj sťažovateľom navrhnuté dokazovanie.

IV.2 K posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľa zo 6. marca 2018

151. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou zo 6. marca 2018, doručenou ústavnému súdu 7. marca 2018 (ďalej aj „druhá ústavná sťažnosť sťažovateľa“), domáha vyslovenia porušenia jeho základných práv podľa čl. 26 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením o vylúčení verejnosti z pojednávania, porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania a napadnutým rozsudkom.

152. V úvode tejto časti posúdenia ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že to, čo uviedol v bodoch 126 a 127 tohto nálezu, sa vzťahuje aj na posúdenie aktívnej legitímácie sťažovateľa na podanie jeho druhej ústavnej sťažnosti.

153. Sťažovateľ svoju aktívnu legitímáciu na podanie druhej ústavnej sťažnosti navyše odvodzuje od skutočnosti, že sa nestal procesnou stranou sporu v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 a na základe uvedeného nie je oprávnený podať opravný prostriedok proti uzneseniu o vylúčení verejnosti, proti uzneseniu o zamietnutí návrhov na zmenu strany v konaní ani proti napadnutému rozsudku okresného súdu.

IV.2.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 26 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením o vylúčení verejnosti z pojednávania a k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania

154. K namietanému porušeniu označených práv uznesením o vylúčení verejnosti a uznesením o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania je potrebné uviesť, že z vyžiadaného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 považuje ústavný súd za preukázané, že tieto boli vyhlásené na pojednávaní konanom 14. decembra 2017.

155. Podľa § 235 ods. 1 CSP uznesenie sa vyhlási verejne, ak bolo vydané na pojednávaní alebo pri inom úkone súdu.

156. Podľa § 235 ods. 2 CSP uznesenie súd vyhotoví písomne a doručí ho, ak je proti nemu prípustné odvolanie, ak to je pre vedenie konania potrebné alebo ak ide o uznesenie, ktorým sa v konaní ukladá nejaká povinnosť.

157. Z vyžiadaného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 považuje ústavný súd za preukázané, že uznesenie o vylúčení verejnosti z pojednávania, ako aj uznesenie o nepripustení zmeny strany konania bolo vyhlásené na pojednávaní konanom 14. decembra 2017, na ktorom bola po celý čas prítomná členka sťažovateľa [REDAKOVANÉ] a zároveň aj právny zástupca sťažovateľa Mgr. Ing. Pavol Korytár (plnomocenstvo z 11. decembra 2017 na č. l. 591 spisu sp. zn. 33 Cb 71/2018, pozn.).

158. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase začatia plynutia lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, ako aj po jej uplynutí platil a bol účinný zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, ústavný súd poukazuje na jeho § 53 ods. 3, podľa ktorého sťažnosť bolo možné podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počítala odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

159. „Dňom právoplatnosti rozhodnutia začína plynúť lehota na podanie sťažnosti na Ústavný súd Slovenskej republiky podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní

pred ním a o postavení jeho sudcov v čase podania druhej ústavnej sťažnosti iba tomu účastníkovi, ktorému bolo rozhodnutie riadne doručené. Pokiaľ rozhodnutie účastníkovi podľa zákona doručované byť malo, avšak nebolo, v takom prípade nenadobúda ani právoplatnosť. Pokiaľ však ide o subjekty, ktorým rozhodnutie nemá byť doručované, ak tieto tvrdia, že jeho vydaním napriek tomu malo dôjsť k porušeniu ich základných práv a slobôd, v takom prípade im lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začína plynúť dňom, kedy sa o jeho obsahu dozvedeli, resp. dozvedieť mohli...“ (III. ÚS 431/2016).

160. Na základe uvedených skutočností, s prihliadnutím na skutočnosť, že uznesenie o vylúčení verejnosti z pojednávania a uznesenie o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania sú uznesenia, ktoré súd nevyhotovuje písomne a nedoručuje, je zrejmé, že sťažovateľ, zastúpený svojím právnym zástupcom Mgr. Ing. Pavlom Korytárom na základe plnomocenstva z 11. decembra 2017, sa o porušení práv, ktorých ochrany sa domáha v tomto konaní pred ústavným súdom, mohol dozvedieť prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu prítomného na celom pojednávaní už 14. decembra 2017 (bez ohľadu na skutočnosť, či súd konal alebo nekonal s právnym zástupcom sťažovateľa, pozn.). Od uvedeného dátumu je nevyhnuté v tejto časti ústavnej sťažnosti odvíjať lehotu na jej podanie. Keďže sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť 7. marca 2018, podal ju zjavne po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty.

161. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov platný a účinný v čase podania ústavnej sťažnosti ako ani zákon o ústavnom súde platný a účinný v čase rozhodovania ústavného súdu o tejto ústavnej sťažnosti, neumožňuje zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, III. ÚS 90/2018, I. ÚS 471/2019).

162. Z uvedených dôvodov nebolo možné druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 26 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením o vylúčení verejnosti a namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením o zamietnutí návrhov na zmenu strany konania vyhovieť (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.2.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom

163. Na úvod posúdenia tejto časti druhej ústavnej sťažnosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že lehotu na jej podanie považoval v tejto časti za zachovanú, vzhľadom na skutočnosť, že ako vyplýva z doručky na č. l. 632 súdneho spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016, sťažovateľ (ktorý nebol stranou sporu, pozn.) sa o rozsudku mohol dozvedieť v deň jeho prevzatia právnym zástupcom, a to 23. januára 2018, ktorý v konaní zastupoval aj žalobkyňu v 1. rade pani [REDACTED]

164. Sťažovateľ v tejto časti druhej ústavnej sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom, ktorým sa podľa jeho názoru rozhodlo aj o jeho právach (napriek skutočnosti, že sa nestal stranou sporu, pozn.), boli porušené jeho základné práva podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, v dôsledku:

- zaujatosti zákonnej sudkyne,
- nedoručením vyjadrení žalovaných,
- nevykonaním navrhovaného dokazovania,
- nevysporiadaním sa s predbežnou právnou otázkou,
- nesprávnym právnym posúdením uplatnených nárokov,
- nedoručením napadnutého rozsudku.

165. V tomto kontexte sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že 28. októbra 2016 podal do konania vedeného Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 návrh na pripustenie zmeny žaloby. V druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza: „... *Sťažovateľ*

v Návrhu III vymedzil žalobný návrh tak, že v Konaní sa rozhoduje o ďalších nárokoch, ktoré Sťažovateľ nadobudol na základe postúpenia nárokov 232 zamestnancov [REDACTED] sídlo: [REDACTED], [REDACTED], zápis v Obchodnom registri Okresného súdu Žilina, oddiel: Sa, vl. č. [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“). Návrh III neobsahoval nárok Žalobcu I, ani Žalobcu II, ktorý pôvodne patril Žalobcovi I. Návrh obsahoval iné nároky okrem nárokov Žalobcu I a Žalobcu II pôvodne 232 zamestnancov [REDACTED] išlo o nároky na vydanie akcií voči Žalovanému I a nároky na náhradu škody voči Žalovanému II.“

166. Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 33 Cb 71/2016-376 z 27. februára 2017 pripustil zmenu žaloby napriek skutočnosti, že návrh podal sťažovateľ, ktorý nebol stranou konania. Na základe uvedeného sťažovateľ namieta, že napadnutým rozsudkom, na základe pripustenia zmeny žaloby, Okresný súd Bratislava I rozhodol aj o jeho nárokoch napadnutým rozsudkom, a to napriek skutočnosti, že sa nikdy nestal stranou sporu.

167. Ústavný súd konštatuje, že tieto tvrdenia sťažovateľa korešpondujú s obsahom vyžiadaného súdnu spisu sp. zn. 33 Cb 71/2016, keď je pravdou, že Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 33 Cb 71/2016-376 z 27. februára 2017 pripustil zmenu žaloby, a to na základe návrhu sťažovateľa, ktorý nebol stranou sporu.

168. Ako však vyplýva z ďalšieho priebehu konania (Okresný súd Bratislava I na pojednávaní konanom 14. decembra 2017 nevyhovel návrhu na zmenu strany konania, pozn.) vedeného pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 a napadnutým rozsudkom okresný súd nerozhodol o právach sťažovateľa. V tomto kontexte ústavný súd cituje bod 32 napadnutého rozsudku: „... Súd teda pripustil zmenu žaloby navrhnutú občianskym združením [REDACTED], ktorý nebol a na základe uznesenia súdu z 14.12.2017 ani sa nestal stranou sporu. Súd predčasné pripustenie zmeny žaloby a prípadné negatívne dôsledky tohto uznesenia zohľadnil pri rozhodovaní vo veci samej tak, že posudzoval nielen uznesením pripustenú zmenenú žalobu ale aj pôvodnú žalobu...“

169. *Krajský súd v rozsudku sp. zn. 1 Cob 144/2018 z 29. novembra 2018, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 33 Cb 71/2016 zo 14. decembra 2017, v podstatnom v bode 30 uviedol: „... Pokiaľ ide o namietanú predčasnú zmenu petitu, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie. Išlo o procesnú chybu, ktorej sa dopustil vyšší súdny úradník tým, že zmenu petitu pripustil a hoci toto procesné rozhodnutie bolo predčasné z dôvodu, že išlo o zmenu navrhnutú subjektom, ktorý nebol sporovou stranou. Proti tomuto rozhodnutiu však žiadna z oprávnených sporových strán nepodala odvolanie a rozhodnutie sa stalo právoplatným. Nakoľko konajúci súd má rozhodovať o všetkých návrhoch, nemal inú možnosť ako postupovať v zmysle procesných pravidiel a rozhodnúť aj o tomto petite. Odvolací súd navyše konštatuje, že i keď sa jednalo o procesné pochybenie, nemalo uvedené pochybenie negatívny vplyv na procesné práva žalobcov.“*

170. Z ústavnoprávneho hľadiska je pre posúdenie možného zásahu do základných práv sťažovateľa podstatné, že sťažovateľ sa stranou sporu v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 33 Cb 71/2016 nikdy nestal. Aj keď napadnutým rozsudkom Okresný súd Bratislava I rozhodoval o zmenenom žalobnom návrhu (práve v dôsledku procesnej chyby o pripustení zmeny žaloby, pozn.), rozhodol tak s poukazom na § 228 ods. 1 CSP len vo vzťahu k stranám sporu, ktoré sú v záhlaví napadnutého rozsudku označené ako žalobcovia a žalovaní, a nie aj vo vzťahu k sťažovateľovi.

171. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

172. Z ústavnoprávneho hľadiska je podstatné, že napadnutým rozsudkom nemohlo byť porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže sťažovateľ nebol ani v časti napadnutého konania stranou sporu. Z tohto pohľadu

sú aj námietky sťažovateľa o jeho nepripustení do napadnutého konania neopodstatnené, a to s ohľadom na skutočnosť, že existoval a existuje iný právny prostriedok nápravy, a to podanie samostatnej žaloby, ak by boli podľa Civilného sporového poriadku splnené zákonné predpoklady na prípustnosť a dôvodnosť takejto žaloby. Napadnutý rozsudok nevytvára pre sťažovateľa prekážku veci rozsúdenej a nebráni podaniu samostatnej žaloby.

173. V tomto kontexte ústavný súd uzatvára, že aj keby bol okresný súd rozhodoval aj o nárokoch sťažovateľa v napadnutom konaní, z ústavnoprávneho hľadiska je podstatné, že tu existoval iný súd, a to Krajský súd v Bratislave, ktorý by bol primárne rozhodoval aj porušení sťažovateľom označených práv.

174. Na základe uvedeného aj v tejto veci stratilo svoje opodstatnenie sťažovateľom navrhované dokazovanie.

175. Z uvedených dôvodov nebolo možné druhej ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom vyhovieť (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.3 K posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľky I zo 7. decembra 2016

176. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky I zo 7. decembra 2016 (ďalej aj „prvá ústavná sťažnosť sťažovateľky I“) spočíva v námietke porušenia jej základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ústavy, práva podľa čl. 13 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu v dôsledku vydania notárskeho zápisu, ako aj opatrením o výmaze spoločnosti.

177. Sťažovateľka I v prvej ústavnej sťažnosti uvádza: „*Opatrením Okresného súdu Žilina a opatrením Notára I bolo porušené Sťažovateľovo:*

- *právo na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré vyplýva z čl. ods. 6 Dohovoru a z čl. 46 Ústavy SR a to z nasledujúcich dôvodov:*
- *zápisom cezhraničného zlúčenia spoločnosti [REDACTED] a spoločnosti*

do obchodnom registri (správne má byť „do obchodného registra“, pozn.) (resp. výmazom spoločnosti z dôvodu cezhraničného zlúčenia) nie je možné rozhodnúť o žalobe Sťažovateľa zo dňa 18.10.2016 o určenie neplatnosti cezhraničného zlúčenia a neplatnosti uznesení valného zhromaždenia spoločnosti

- právo vlastníť majetok vyplývajúce z dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru z roku 1952 v čl. 1 a čl. 20 Ústavy SR a to z nasledujúcich dôvodov:

- zápisom cezhraničného zlúčenia spoločnosti a spoločnosti do obchodného registra (resp. výmazom spoločnosti z dôvodu cezhraničného zlúčenia) nie je možné rozhodnúť o žalobe Sťažovateľa zo dňa 18.10.2016 o určenie neplatnosti cezhraničného zlúčenia a neplatnosti uznesení valného zhromaždenia spoločnosti, čím bol sťažovateľ poškodený na svojich majetkových právach...“

178. V úvode posúdenia prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľky I ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka I bola s účinnosťou od 29. septembra 2000 vymazaná z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, a to na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 K 199/00-70 z 5. septembra 2000, ktoré nadobudlo právoplatnosť 11. septembra 2000, o zamietnutí návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku.

179. Uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 CbR 301/2015 z 8. apríla 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. apríla 2016, bola nariadená dodatočná likvidácia majetku sťažovateľky I a bol vymenovaný likvidátor obchodná spoločnosť, prostredníctvom ktorého sťažovateľka I podala prvú ústavnú sťažnosť.

180. V súvislosti s uvedeným ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru vzťahujúcu sa na dodatočnú likvidáciu obchodných spoločností a s tým súvisiacu otázku „obnovy právnej subjektivity právnických osôb“, bezprostredne súvisiacej s aktívnou legitimáciou sťažovateľky I na podanie ústavnej sťažnosti.

181. Ústavný súd v uznesení sp. zn. I. ÚS 711/2014 z 19. novembra 2014 uviedol: „Povolenie dodatočnej likvidácie obchodnej spoločnosti neznamená plnohodnotné obnovenie právnej subjektivity, avšak na strane druhej absolútne potieranie procesnoprávnej subjektivity by malo za následok stratu zmyslu zákonného ukotvenia dodatočnej likvidácie, ktorým je jednak ochrana veriteľov pri uspokojovaní ich pohľadávok z dodatočne zisteného majetku spoločnosti a napokon aj ochrana majetkových práv samotných spoločníkov spoločnosti pri delení likvidačného zostatku. Likvidátor pritom robí v mene spoločnosti len úkony smerujúce k likvidácii spoločnosti... ...Pri posudzovaní obnovy právnej procesnoprávnej subjektivity je tak determinantom účel dodatočnej likvidácie... ... ústavný súd dopĺňa, že pokiaľ by sa mal bezvýhradne stotožniť s argumentáciou sťažovateľky, že dodatočnou likvidáciou sa obnovujú len pohľadávky veriteľov, avšak za žiadnych okolností a v žiadnom prípade nie právna subjektivita, potom logickým dôsledkom by muselo byť odmietnutie jej sťažnosti kvôli nedostatku jej spôsobilosti byť účastníkom konania pred ústavným súdom. Takýto postup by však znamenal odmietnutie spravodlivosti...“

182. V kontexte toho, čo je predmetom konania pred ústavným súdom v tejto časti, v súlade s už uvedeným právnym názorom, od ktorého nemá ústavný súd dôvod sa v tomto konaní odchyliť, považuje ústavný súd aktívnu legitimitáciu sťažovateľky I na podanie jej prvej ústavnej sťažnosti z tohto pohľadu za preukázanú.

183. Sťažovateľka I v prvej ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že po nariadení jej dodatočnej likvidácie podala 11. mája 2016 na Okresnom súde Bratislava I žalobu o určenie majiteľa akcií alternatívne o náhradu škody, a to proti žalovanému [REDAKOVANÉ], a to s poukázaním, že je sporné, kto je majiteľom akcií s podielom 66 % na základnom imaní obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Uviedla, že konanie je vedené Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 26 Cb 71/2016.

184. Argumentácia sťažovateľky I sa zakladá na totožnom právnom a skutkovom základe ako argumentácia sťažovateľa v jeho prvej ústavnej sťažnosti vrátane požiadavky aplikovať v prípade sťažovateľky analogicky rozhodnutie ESLP vo veci Kohlhofer a Minarik proti Českej republike, s poukázaním na skutočnosť, že je majoritnou akcionárkou

obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorej sa cezhraničné zlúčenie priamo dotýkalo. Na základe uvedeného je sťažovateľka I presvedčená, že Okresný súd Žilina vydaním „opatrenia“ o cezhraničnom zlúčení a notárka vydaním notárskeho zápisu porušili jej v prvej ústavnej sťažnosti označené práva.

185. Ústavný súd z vyžiadaného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 26 Cb 71/2016 zistil, že uvedené konanie sa skončilo rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 26 Cb 71/2016 z 29. novembra 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 215/2018 zo 17. apríla 2019, ktorým bola žaloba sťažovateľky I v celom rozsahu zamietnutá. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 19. septembra 2019. Zo súdneho spisu vyplýva, že v konaní nebolo podané dovolanie.

186. Ústavný súd, vychádzajúc z právoplatného rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 26 Cb 71/2016 z 29. novembra 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 215/2018 zo 17. apríla 2019, považuje za preukázané, že žaloba sťažovateľky I, ktorou sa domáhala v konaní pred všeobecnými súdmi určenia, že je majiteľkou akcií obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], resp. po zápise cezhraničného zlúčenia sa domáhala, že je majiteľkou akcií obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], bola v celom rozsahu zamietnutá. Ústavný súd považuje za preukázané, že sťažovateľka I nepodala proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 215/2018 zo 17. apríla 2019 dovolanie a nepodala ani ústavnú sťažnosť.

187. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným právom sťažovateľky I na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá v čase vydania notárskeho zápisu a opatrenia o výmaze spoločnosti nebola a ani v súčasnosti nie je akcionárkou obchodných spoločností, ktorých sa cezhraničné zlúčenie týkalo, a samotným cezhraničným zlúčením, resp. notárskym zápisom a opatrením o výmaze spoločnosti neexistuje z ústavnoprávneho hľadiska žiadna príčinná súvislosť.

188. *V tomto kontexte ústavný súd k analogickému použitiu rozhodnutia ESLP vo veci Kohlhofer a Minarik proti Českej republike odkazuje na bod 138 tohto nálezu, ktorý platí aj vo vzťahu k sťažovateľke I.*

189. *Nad rámec uvedeného ústavný súd k námietkam sťažovateľky I týkajúcim sa porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v príčinnej súvislosti so skutočnosťou, že v dôsledku cezhraničného zlúčenia nebolo možné v konaní vedenom Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 8 Cb 93/2016 „vyhlásiť cezhraničné zlúčenie za neplatné“, uvádza, že konanie vedené Okresným súdom Ružomberok pod p. zn. 8 Cb 93/2016 v časti konania o neplatnosť cezhraničného zlúčenia skončilo zastavením konania, a to výlučne v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku, tak ako je to bližšie uvedené v časti IV.4 tohto nálezu.*

190. K namietanému základnému právu vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj k namietanému právu na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd uvádza, že skutočnosti, ktoré uviedol v bodoch 140 až 143 tohto nálezu, sú relevantné a platia aj vo vzťahu k sťažovateľke I.

191. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že aj petit prvej ústavnej sťažnosti sťažovateľky I nie je určitý, keď sťažovateľka I nekonkretizovala, ktorý odsek čl. 20 a čl. 46 ústavy namieta. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej doplnení je zrejmé, že celá argumentácia sťažovateľky I smeruje k námietkam o porušení jej práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jej práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti vrátane jej doplnenia absentuje argumentácia vzťahujúca sa k porušeniu čl. 20 ods. 2,3 a 4 a čl. 46 ods. 2,3 a 4 ústavy a v tejto časti preto nebolo možné ústavnej sťažnosti vyhovieť pre absenciu ústavnoprávne relevantnej argumentácie.

192. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že ústavnej sťažnosti sťažovateľky I zo 7. decembra 2016 nebolo možné vyhovieť (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.4 K posúdeniu ústavnej sťažnosti sťažovateľiek z 1. februára 2018

193. Podstatu argumentácie sťažovateľiek v ústavnej sťažnosti z 1. februára 2018 predstavujú námietky, že v konaní vedenom Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 8 Cb 93/2016 uznesením o zastavení konania vydaným súdnym úradníkom 16. októbra 2017 (ďalej len „uznesenie o zastavení konania“) bolo zastavené konanie v tom čase už právoplatne skončené, pričom vo veci bolo v zákonnej lehote podané dovolanie (ktoré súd prvého stupňa do doby podania ústavnej sťažnosti nepostúpil dovolaciemu súdu). Podľa sťažovateľiek sa Okresný súd Ružomberok v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 27. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) nedostatočne zaoberal právnou argumentáciou sťažovateľiek, v ktorej poukazovali na čl. 2 ods. 2 ústavy. Uzneseniu o zastavení konania vydanému vyšším súdnym úradníkom nemožno podľa sťažovateľiek priznať žiadny právny účinok, pretože žiadne zo zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku neumožňuje súdu uznesením zastaviť konanie, ktoré je už ako také v tom čase právoplatne skončené. Toto uznesenie je preto treba považovať za nulitný úkon, s čím sa ale Okresný súd Ružomberok v uznesení o zamietnutí sťažnosti nijakým spôsobom nevysporiadal. Bez akejkoľvek argumentácie konštatuje, že s argumentáciou sťažovateľiek sa v plnom rozsahu nestotožňuje, čo je prejavom arbitrárnosti konajúceho súdu. V dôsledku uvedeného podľa názoru sťažovateľiek Okresný súd Ružomberok uznesením sp. zn. 8 Cb 93/2016 z 27. novembra 2017 porušil ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

194. Ústavný súd má z ústavnej sťažnosti sťažovateľiek, jej príloh, ako aj z vyjadrení odporcov a zúčastnených osôb a z príloh k nim pripojených za preukázané, že konanie vedené pod sp. zn. 8 Cb 93/2016 sa začalo na základe podania sťažovateľiek 26. októbra 2016 (ďalej len „podanie“). V podaní sťažovateľky žiadali, aby Okresný súd Ružomberok určil, že všetky uznesenia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti [REDACTED], o schválení cezhraničného zlúčenia so spoločnosťou [REDACTED], sú neplatné a súčasne určil, že cezhraničné zlúčenie spoločnosti [REDACTED], s obchodnou spoločnosťou [REDACTED], je neplatné.

195. Okresný súd Ružomberok vyzval sťažovateľky uznesením sp. zn. 8 Cb 93/2016 zo 16. novembra 2016 na doplnenie ich podania, konkrétne, aby špecifikovali uznesenia, ktorých neplatnosti sa v konaní dovolávajú. Sťažovateľky boli zároveň poučené o následkoch neodstránenia väd podania.

196. Sťažovateľky svoje podanie nedoplnili s poukázaním na skutočnosť, že nedisponujú dôkazmi, ktoré by im umožňovali konkretizovať uznesenia, ktorých neplatnosti sa dovolávajú.

197. V dôsledku uvedeného, s poukazom na dispozičnú zásadu sporového konania, Okresný súd Ružomberok uznesením č. k. 8 Cb 93/2016-52 z 20. decembra 2016 podanie sťažovateľiek odmietol. Ústavný súd zdôrazňuje, že z výroku predmetného uznesenia je zrejmé, že Okresný súd Ružomberok odmietol podanie sťažovateľiek len v časti, v ktorej sa domáhali určenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti [REDACTED], o schválení cezhraničného zlúčenia so spoločnosťou [REDACTED].

198. V tejto časti konanie pokračovalo podaním odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok č. k. 8 Cb 93/2016-52 z 20. decembra 2016, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 13 Cob 29/2017 z 1. júna 2017 tak, že uznesenie Okresného súdu Ružomberok č. k. 8 Cb 93/2016-52 z 20. decembra 2016 potvrdil.

199. Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 29/2017 z 1. júna 2017 podali sťažovateľky dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Obdo 29/2018 z 20. júna 2019 tak, že dovolania sťažovateľiek odmietol.

200. Konanie vedené Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 8 Cb 93/2016 pokračovalo v časti, ktorou sa sťažovateľky domáhali určenia neplatnosti cezhraničného zlúčenia spoločnosti [REDACTED], s obchodnou spoločnosťou [REDACTED], výzvou Okresného súdu Ružomberok z 20. septembra 2017, ktorou boli sťažovateľky

vyzvané na zaplataenie súdneho poplatku v sume 99,50 € a zároveň boli poučené, že ak súdny poplatok nebude v lehote 10 dní od doručenia výzvy zaplatený, Okresný súd Ružomberok konanie v tejto časti zastaví. Výzva na zaplataenie súdneho poplatku bola sťažovateľkám doručená 8. augusta 2017.

201. Sťažovateľky súdny poplatok zaplatili až po uplynutí 10 dňovej lehoty, a to 22. augusta 2017. Následne Okresný súd Ružomberok uznesením o zastavení konania zastavil konanie, a to v časti o určenie neplatnosti cezhraničného zlúčenia.

202. Proti uzneseniu o zastavení konania, ktoré bolo vydané súdnym úradníkom, bola prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľky aj využili, pričom ich sťažnosť bola zamietnutá.

203. V zmysle zákonných ustanovení Civilného sporového poriadku nie je proti napadnutému uzneseniu tak, ako to uvádzajú sťažovateľky, prípustné ani odvolanie, ani dovolanie, čím je daná právomoc ústavného súdu na preskúmanie, či tak, ako tvrdia sťažovateľky, došlo jeho vydaním k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ich práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

204. S uvedeným sa ústavný súd považoval za potrebné vysporiadať vzhľadom na námietky zúčastnenej osoby I, ktoré vzniesla vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 21. novembra 2019 a ktorým namietala nedostatok právomoci ústavného súdu na prieskum tejto ústavnej sťažnosti s poukazom na rozhodovanie Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 29/2017, ako aj s poukazom na rozhodovanie najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo 29/2018.

205. K samej podstate námietok, ktoré uplatnili sťažovateľky o nevysporiadaní sa Okresného súdu Ružomberok v napadnutom uznesení s ich podstatnými argumentami „o zastavení už právoplatne ukončeného konania“, a „nemožnosti vydať uznesenie o zastavení konania v dôsledku existencie jedného z taxatívne určených dôvodov podľa § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch“ ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia v spojení s uznesením o zastavení konania konštatuje, že v ňom nezistil žiaden

vnútorný rozpor ani žiadne popretie zmyslu, účelu či znenia aplikovaných právnych noriem. Práve naopak, napadnuté uznesenie je logické, založené na racionálnych úvahách, preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné.

206. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

207. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 37/95, II. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napadnutým rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý mu predchádzal.

208. Za arbitrárne, a preto protiústavné možno považovať tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

209. Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že Okresný súd Ružomberok dal jasnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky podstatné námietky, ktoré uplatnili sťažovateľky v ich sťažnosti proti uzneseniu o zastavení konania. Okresný súd správne poukázal na skutočnosť, že povinnosť sťažovateľiek uhradiť súdny poplatok (poplatková povinnosť) vzniká v zmysle zákona o súdnych poplatkoch podaním žaloby, a nie výzvou súdu na zaplatenie súdneho poplatku. Taktiež je potrebné v okolnostiach tejto veci zdôrazniť, že sťažovateľky boli okresným súdom výslovne poučené o možných dôsledkoch pre prípad, ak by v súdom stanovenej lehote súdny poplatok nezaplatili (zastavenie konania).

210. K ich námietke o nemožnosti zastaviť konanie z dôvodu, že Okresný súd Ružomberok už začal v konaní konať s poukazom na § 10 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch, Okresný súd Ružomberok v bode 8 napadnutého uznesenia uviedol: „...*Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcov 1/ a 2/, že začal konať vo veci samej. Na začatie konania vo veci samej je potrebné buď vydať platobný rozkaz alebo vyzvať žalobcov na prednesenie žaloby na pojednávaní, ako vyplýva aj z odbornej literatúry. Vyzývanie žalobcov na odstránenie väd podania a na zaplatenie súdneho poplatku sú len procesné úkony, ktoré nemožno považovať za konanie vo veci samej. Nakoľko súd prvého stupňa nezačal konať vo veci samej, konanie mohlo byť pre nezaplatenie poplatku zastavené.*“

211. K argumentácii sťažovateľiek o tom, že Okresný súd Ružomberok sa v napadnutom konaní nevysporiadal s ich podstatnou argumentáciou, ktorou poukazovali na skutočnosť, že uznesenie o zastavení konania je nulitným právnym úkonom, ústavný súd uvádza, že napadnuté uznesenie sa s uvedeným argumentom, tak ako to uvádzajú sťažovateľky, skutočne výslovne nevysporiadal. Vzhľadom na uvedené tak bolo nutné zacieliť pozornosť ústavného súdu na vyhodnotenie významu a povahy tohto argumentu sťažovateľiek v kontexte okolností posudzovaného prípadu, aby tak bolo možné cez princípy, ktoré spoluvytvárajú bázu spravodlivého procesu, posúdiť ústavnoprávny význam prednesených výhrad.

212. V tomto kontexte ústavný súd prednostne poukazuje na skutočnosť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). Rovnako ESLP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

213. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkami uplatnený argument o nemožnosti zastaviť konanie, ktoré bolo už predtým právoplatne skončené a s tým súvisiaci argument o nulitnosti uznesenia o zastavení konania, je vzhľadom na priebeh konania vedeného Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 8 Cb 93/2016 argumentom nepodstatným. Z už popísaného priebehu tohto konania je zrejmé, že uznesením o zastavení konania nedošlo k zastaveniu konania, ktoré by už predtým bolo právoplatne skončené. Konanie vedené Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 8 Cb 93/2016 pokračovalo v časti konania o určenie neplatnosti cezhraničného zlúčenia až do okamihu jeho zastavenia predmetným uznesením. Vzhľadom na celkom zrejmé okolnosti si tento argument z pohľadu jeho neopodstatnenosti nevyžadoval odpoveď zo strany všeobecného súdu, a o to viac nemá ústavnoprávnu relevanciu z pohľadu možného porušenia základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

214. Závery okresného súdu, vyjadrené v napadnutom uznesení, sťažovateľky pred ústavným súdom nijakým ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnili, pričom sa obmedzili iba na opakovanie svojej argumentácie obsiahnutej v ich sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení konania, ktorá je výlučne výrazom

ich odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastáva okresný súd, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na svoju judikatúru (napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 838/2016, II. ÚS 100/2017) nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať.

215. Ústavný súd poukazuje aj na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého všeobecný súd (v zásade) nemôže svojím postupom, resp. rozhodnutím porušiť ústavou alebo dohovorom garantované právo, ak koná a rozhoduje v súlade s platným a účinným zákonom (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00, III. ÚS 660/2014, II. ÚS 46/2017). V prípade sťažovateľiek išlo o zákon o súdnych poplatkoch.

216. Ústavný súd ďalej považuje za potrebné upriamiť pozornosť sťažovateľiek na skutočnosť, že do situácie, ktorú ony samy vnímajú ako nespravodlivú, sa dostali vlastným procesným postupom (konaním, resp. nekonaním), dôsledky ktorého (za súčasného poučenia všeobecného súdu) mohli a mali predvídať.

217. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že ústavnej sťažnosti sťažovateľiek z 1. februára 2018 nebolo možné vyhovieť (bod 2 a 3 výroku tohto nálezu).

218. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že s ohľadom na námietky zúčastnených osôb o neoprávnenosti sťažovateľky II konať za sťažovateľku I v čase podania tejto ústavnej sťažnosti si ústavný súd vyžiadal z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I informáciu o tom, kto bol ako likvidátor oprávnený za sťažovateľku I v čase podania tejto ústavnej sťažnosti konať. Vo veci sa vyjadrila zákonná sudkyňa, z ktorej vyjadrenia ústavný súd považuje za preukázané, že v konaní o nariadení dodatočnej likvidácie sťažovateľky I, ktoré je Okresným súdom Bratislava I vedené pod sp. zn. 36 CbR 301/2015, bol 28. marca 2017 podaný podnet – návrh na zmenu likvidátora (sťažovateľky II, pozn.), keďže likvidátor si neplnil riadne svoje zákonné povinnosti. Uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 CbR 301/2015 zo 17. marca 2017 súd odvolal likvidátora sťažovateľky I, a to sťažovateľku II a za likvidátora sťažovateľky I menoval [REDACTED].

Sťažovateľka II podala proti predmetnému uzneseniu odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 4 Cob 171/2017 z 28. septembra 2017 potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 36 CbR 301/2015 zo 17. marca 2017. Na základe uvedeného bola 20. novembra 2017 zmena likvidátora zapísaná do obchodného registra Okresného súdu Bratislava I. Sťažovateľka II podala proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Cob 171/2017 z 28. septembra 2017 dovolanie. Z dopytu na najvyššom súde považuje ústavný súd za preukázané, že konanie o dovolaní je vedené pod sp. zn. 3 Obdo 13/2020 a do dňa rozhodovania ústavného súdu nebolo o dovolaní rozhodnuté.

219. S ohľadom na skutočnosť, že konanie o odvolaní sťažovateľky II z funkcie likvidátora nie je pred všeobecnými súdmi ukončené, ústavný súd pristúpil k posúdeniu tejto ústavnej sťažnosti a vec posúdil tak, ako je uvedené v tejto časti nálezu.

V.

Záver

220. Ústavný súd zhrnúc a vyhodnotiac všetky relevantné skutočnosti a dôvody podľa § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde *a contrario* návrhom sťažovateľov na vyslovenie porušenia ich v ústavných sťažnostiach označených práv nevyhoveli.

221. Vzhľadom na nevyhovenie ústavným sťažnostiam bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov, ktoré by mali oporu len vo vyslovení porušenia ich v ústavných sťažnostiach označených práv.

222. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

V Košiciach 16. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu